

POŠKOZOVÁNÍ UMĚLCŮ

Psychiatrie ničí kreativitu

OBSAH:

Úvod: Poselství umělcům.....2

Kapitola jedna: Psychiatrie
a film: Osudová přitažlivost5

Kapitola dvě: Ničení
duševního zdraví.....13

Kapitola tři: Krutý elektrošok:
Ničení mozku19

Kapitola čtyři: Zacykleno
na osobnosti jazzu25

Kapitola pět:
Psychiatrické léky škodí.....29

Kapitola šest:
Svět potřebuje umělce.....39

Doporučení.....40

Mezinárodní občanská
komise za lidská práva.....41

ÚVOD

Poselství umělcům

Každá vyspělá společnost má své tvořivé osobnosti – své skutečné umělce. Od starověkého Řecka a Říma přes renesanci až ke světu dneška lidstvo vnímá a uctívá muže a ženy výjimečných uměleckých schopností.

Jak řekl proslulý americký spisovatel Henry James: „Je to umění, co tvoří život...“ Jeho slova dnes nejsou o nic méně pravdivá, neboť jsou to právě umělci, kdo sní o naší budoucnosti a vytváří realitu zítřka. Pravda, to samé dělají i inženýři, podnikatelé a vizionáři v jiných oblastech, ovšem jimi tvořená budoucnost se točí hlavně okolo materiálního blahobytu. Je to umělec, kdo pozvedá ducha, rozesměje nás a rozpláče a může dokonce utvářet *duchovní* budoucnost naší civilizace. Jsou to *umělci*, kdo *tvoří život*.

To vysvětluje, proč jsou umělci stále tím nejvíce opatrovaným jménem na světě.

Bohužel, v mnoha případech jsme o toto jmění přišli příliš brzy – a tyto ztráty nás ochudily. V průběhu několika minulých desetiletí jsme truchlili nad předčasným úmrtím velkých umělců, kteří obohacovali naše životy a přesto nás opustili dříve, než své dílo dokončili. Byly mezi nimi významné osobnosti filmového plátna, divadelního jeviště a koncertních pódíí, jako např. Ernst Hemingway, velký francouzský spisovatel Antonin Artaud, jazzová zpěvačka Billie Holidayová, Judy Garlandová, Marilyn Monroeová, Vivien Leighová, Kurt Cobain, Michael Hutchence, Phil Hartman a celá řada dalších.

Při pohledu na tento byť částečný seznam lze snadno nabýt dojmu, že životy umělců jsou

nevyhnutelně bouřlivé, že tíha úspěchu s sebou pro někoho přináší příliš velké nároky, aby je mohl unést. A také lze lehce uvěřit, že abyste se stali úspěšným umělcem, musíte být neurotik nebo jakási tragická postava.

Nic z toho není pravda.

V každém ze shora uvedených případů pracovaly skryté vlivy, které zajistily tragický konec. Pravda je, že každému z těchto velkých umělců a řadě dalších, kteří nás opustili, byla nabídnuta „pomoc“. Místo toho byli zrazeni a přivedeni na

cestu, která s jistotou zajistila jejich zničení.

Ke zmíněné zradě došlo přímým či nepřímým vlivem psychiatrů nebo psychologů, kteří tvrdili, že pomohou, ovšem ve skutečnosti fungovali jako ničivý vliv, který tyto umělce strašlivě poškodil nebo zabil – poté, co jim byla odervána jejich vnitřní síla a jistota.

Protože se objem a intenzita útoků na

umělce všech žánrů v dnešní době zvyšuje, je o to důležitější, aby toto poselství bylo vyslyšeno a pochopeno. Používanou zbraní je celá škála smrtících drog, které se vydávají za terapeutickou léčbu, stejně jako tomu bylo dříve s lobotomií. V Hollywoodu, který je mekou zábavního průmyslu, jsou návykové psychotropní léky běžnou součástí psychiatrického arzenálu.

Kromě pustošení páchaného v řadách umělců samotných nesmíme zapomenout na to, že *umělci tvoří budoucnost naší civilizace*.

Je toto naše budoucnost? Budoucnost, ve které budeme následovat vůdce veřejného mínění do báječného nového terapeutického světa plného potlačených tvořivých osobností, zničených rodin, promrhaných životů a sebedestrukce?

„Mnohým skvělým umělcům, kteří nás již opustili, byla nabídnuta ‚pomoc‘. Místo toho však byli zrazeni a přivedeni na cestu, která zajistila jejich záhubu.“

– Jan Eastgateová

Ú V O D K Č E S K É M U V Y D Á N Í

Tento materiál byl sestaven Občanskou komisí za lidská práva (Citizens Commission on Human Rights – CCHR) na základě průzkumů a zkušeností pocházejících z Evropy, Spojených států, Austrálie, ale i dalších částí světa. V různých zemích se vzhledem k odlišnému historickému vývoji a několika dalším faktorům může popisovaná situace lišit, v některých ohledech může být lepší, ale v některých také podstatně horší.

Díky globálnímu postupu psychiatrie můžeme v ČR očekávat snahu o přizpůsobení se Evropě a USA, což je v případě zlepšení situace v oblasti lidských práv a práv pacientů vítanou změnou,

v případě implementace prokazatelně škodlivých psychiatrických a psychologických postupů a zvyšování negativního psychiatricko-psychologického vlivu naprosto nepřijatelným trendem, který by politici, úřady, nevládní organizace a angažování občané neměli dovolit. Stejně tak by neměli dovolit stávající zneužívání, ke kterému v České republice dochází. Předkládaný materiál je inspirací pro jeho odhalení a pro zavedení opatření, která povedou k zajištění lidských práv tak, jak je definují mezinárodní dokumenty, jejichž je ČR signatářem. Zejména Všeobecná deklarace lidských práv a Mezinárodní úmluva o občanských a politických právech.

Občanská komise za lidská práva ČR

Pokud vám to připadá jako panikaření, podívejte se na tato čísla – ukazují, co nám chystá budoucnost, pokud teď hned neprovedeme radikální změny. V současné době užívá na celém světě 17 milionů školáků předepsané psychiatrické léky pozměňující způsob myšlení a chování, včetně antidepresiv, u nichž úřady pro kontrolu léčiv ve Velké Británii a Spojených státech varovaly, že mohou vyvolat sebevražedné a násilnické chování. Rostoucí výskyt používání střelných zbraní ve školách a násilného zločinu mezi mládeží lze vysledovat k rychlému šíření těchto předepisovaných léků. Milionům se předepisují stimulantia, která jsou silnější než kokain.

Považte, kolik z těchto milionů jsou potenciálně velcí umělci, kteří nikdy nenaplní své poslání? A jak bude naše civilizace trpět jejich absencí?

Truchlili jsme nad velkými umělci, které jsme ztratili příliš brzy. Nedovolme, abychom museli oplakávat další.

Mezinárodní občanská komise za lidská práva připravuje aktuální informace a studie, které přinášejí umělcům materiály a fakta týkající

se psychiatrie. Patří sem například kniha *Shadowland (Krajina stínů)*, popisující příběh herečky Frances Farmerové, dále přesvědčivé důkazy poskytnuté oceněnému australskému televiznímu pořadu *60 minut* a studie případů pro dokumentární pořady vysílané v britské televizi Channel 4, v Německu, Itálii a dalších zemích. Mezinárodní centrála CCHR se nachází v srdci Hollywoodu, na ulici Sunset Boulevard. V jejích prostorách je umístěna stálá výstava, která podává informace o řadě aspektů psychiatrie počínaje její temnou historií až po úlohu v holocaustu, od odporných etnických čistek a programů apartheidu a rasizmu až po škodlivé a často smrtící účinky jejích léčebných postupů, jako jsou nebezpečné a návykové psychotropní léky, elektrošoky, psychochirurgie a „stimulantia“ používaná k dopování dětí.

CCHR poskytuje tyto informace, abyste mohli sami posoudit, jak byli umělci obelháváni a zrazeni. Vyzýváme vás, abyste tyto znalosti použili k ochraně těch, kteří potřebují pomoc, a také k ochraně naší budoucnosti před další zradou.

Jan Eastgateová
prezidentka Mezinárodní
občanské komise za lidská
práva

Anne Archerová
herečka

Raven Kane Campbell
zpěvák, skladatel, autor
divadelních her

John Novello
skladatel, hudebník

Bruce Wiseman
prezident CCHR USA

David Campbell
hudební skladatel a aranžér

Isaac Hayes
skladatel, hudebník, herec

David Pomeranz
zpěvák, skladatel a textař

Nancy Cartwrightová
herečka, spisovatelka

Geoffrey Lewis
herec

Harriet Schocková
skladatelka a textařka písní,
studiová hráčka

Chick Corea
jazzový skladatel, pianista

Juliette Lewisová
herečka

DŮLEŽITÁ FAKTA

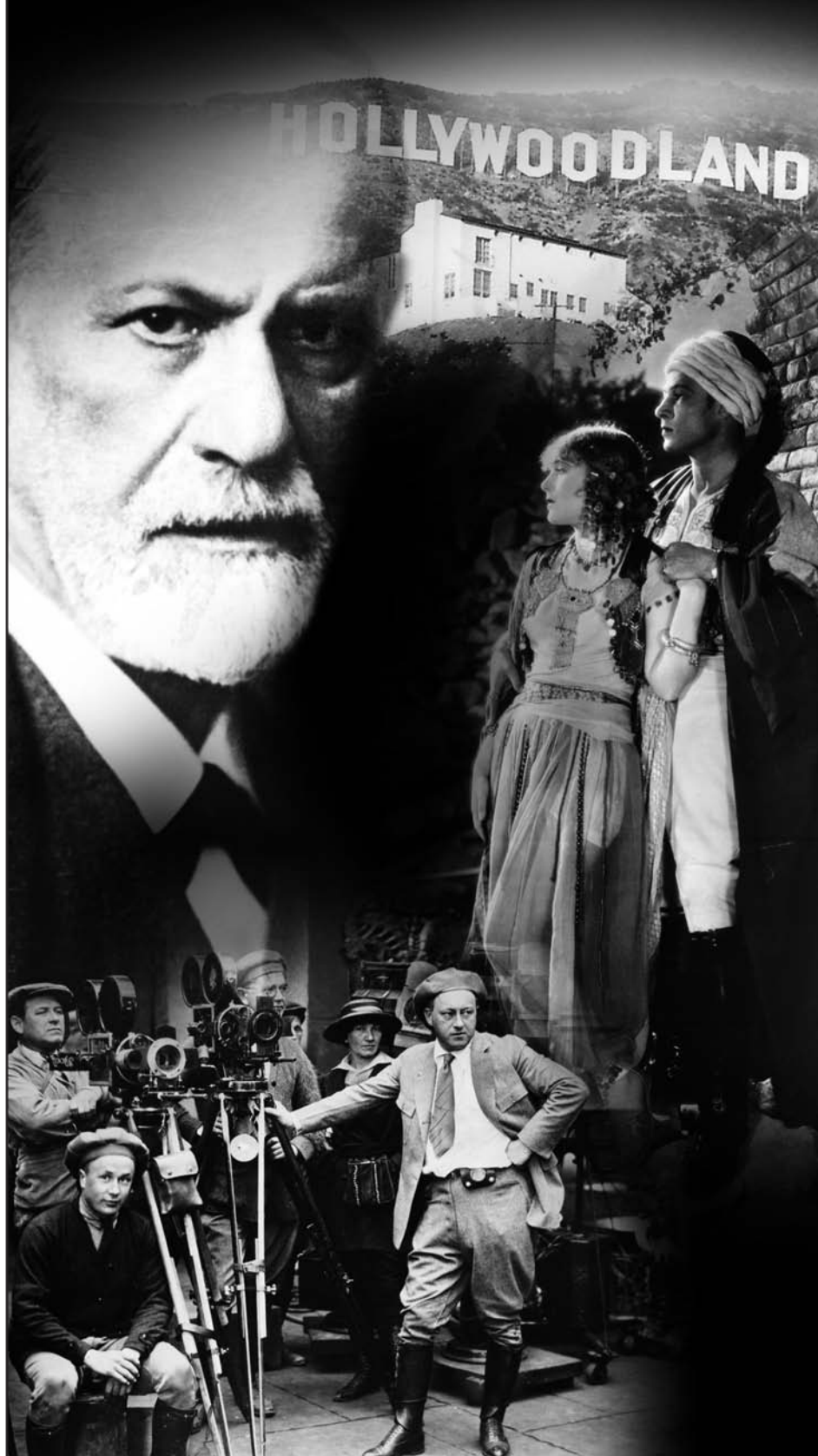
1 V roce 1916 napsal německý psycholog Hugo Münsterberg knihu *Fotohra: Psychologická studie*, která oficiálně odstartovala psychologický a psychiatrický vliv ve filmu. Münsterberg prohlašoval, že filmový průmysl může být „plný nebezpečí“, což vyžaduje psychologickou „radu“.

2 V roce 1924 se Samuel Goldwyn z Metro-Goldwyn-Mayer snažil získat Sigmunda Freuda, aby mu poradil se „skutečně velkolepým milostným příběhem“. Freud, který byl k umělcům kritický, odmítl. Přesto jeho teorie, o kterých se dnes pochybuje, byly v té době filmovým průmyslem široce přijímány.

3 Psychiatři jako Karl Menninger používali filmový průmysl k financování svého vlastního hnutí a plánů.

4 Na rady psychiatrů a psychologů posílala studia herce k psychoanalytikům, kteří jim často předepisovali silné návykové léky, které ovlivňují mysl a které nakonec zničily jejich kariéru a život.

5 Nacističtí psychiatři napsali sérii scénářů, později známých jako „vraždící filmy“, a použili německý filmový průmysl k propagaci svých falešných a destruktivních teorií o rasové hygieně.

Umění a zábavní průmysl patří do oblastí, které jsou značně a nepříznivě ovlivněny freudovskými teoriemi o člověku.

KAPITOLA JEDNA

Psychiatrie a film: Osudová přitažlivost

Na konci 19. století se v Evropě objevily dva vývojové trendy, které velmi ovlivnily způsob nahlížení lidí na sebe a na společnost. V roce 1879 v Lipsku německý profesor psychologie Wilhelm Wundt velmi autoritativně, ale bez jakéhokoli vědeckého podkladu prohlásil, že člověk není nic jiného než zvíře bez duše, pouhý produkt svého prostředí. Bylo to tvrzení, které signalizovalo zrození experimentální psychologie a nový směr psychiatrie.

Sigmund Freud prohlásil na konci 90. let devatenáctého století, že člověk je produktem svého nešťastného dětství a sexuálních problémů. Společně s touto neprokázanou teorií, která byla od té doby široce zpochybněna, se zrodil nový obor: psychoanalýza.

Kdekoli lidé používali základní koncepty těchto praktik, společnost prožívala radikální změny. Umění a zábava patří k těm oborům, které byly těmito koncepty velmi vážně ovlivněny.

Na počátku 20. století propagovaly plakáty umístěné v hollywoodských vývěskách „PSYCHOANALYTICKÉ ROZBORY“ v ceně 3 až 5 dolarů. V té době Hollywood přitahoval nespočetné množství umělců, kteří byli bombardováni freudovským poselstvím.¹

Pasáž z životopisu princezny Marie Bonaparte, dychtivé studentky Freudovy psychologie, od Celie Bertonové dává představu o tom, jak se jeho

myšlenky uchytily: „Freud byl nyní tak slavný, že ho Hollywood požádal o spolupráci při psaní scénářů založených na světoznámých milostných příbězích, které začaly Antoniem a Kleopatrou.“² Samuel Goldwyn ze slavné společnosti Metro-Goldwyn-Mayer (MGM) připlul v roce 1924 do Evropy s posláním získat Freuda, aby pomohl vymyslet „skutečně velkolepý milostný příběh“.

Freud odmítl. Není divu. O umění a umělcích Freud řekl: „Tito lidé [umělci] se nestarají o význam; všechno, na čem jim záleží, je linie, tvar, shoda obrysů.“³ Přestože nebyl žádným milovníkem kina nebo

divadla, neměl Freud žádný problém stát se „nadšeným vykladačem [kritikem] umění“.⁴

Freudovy myšlenky, mnoha různými způsoby podporovány Hollywoodem, se dostaly do hlavního kulturního proudu. V roce 1925

měla jedna populární píseň název „Neříkej mi, o čem jsi snil minulou noc, protože jsem četl Freuda“. Film *Slepá ulička* (1939), kde hrál Ralph Bellamy doktora Shelbyho, vyprávěl o údajně tenké linii dělící šílenství a duševní zdraví. Dokonce i Fred Astaire hrál „tančícího psychiatra“, který se zamíloval do své pacientky (Ginger Rogersová).⁵ Samozřejmě, že ve filmu vše nakonec dobře dopadlo. Na rozdíl od reálného života, kde se takovýto filmový obraz rychle ustupuje před pravdivou skutečností.

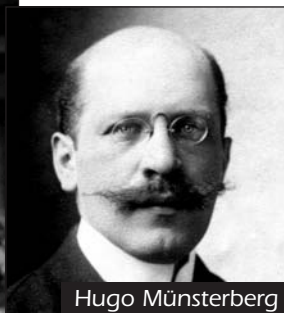
Dnes jsou psychiatrii a psychologové známí tím, že mají mezi lékařskými obory největší procento kriminality, včetně sexuálního zneužívání

Na počátku 20. století Hollywood
přitahoval nespočetné množství umělců,
kteří byli na Hollywood Boulevard
a ve společenském prostředí
bombardováni freudovským poselstvím.

Ginger Rogersová & Fred Astaire

V roce 1916 byl psycholog Hugo Münsterberg jedním z prvních, kteří navrhovali, aby se psychologové jako údajní experti na lidskou mysl využívali jako poradci ve filmovém průmyslu. Na konci 30. let dokonce i Fred Astaire hrál „tančícího psychiatra“ ve filmu *Carefree* (1938).

Hugo Münsterberg

„[Filmové] plátno by mělo poskytnout jedinečnou příležitost vzbudit u širokých vrstev společnosti zájem o psychologické experimenty a duševní testy...“

– Hugo Münsterberg,
německý psycholog v USA v roce 1916

pacientů (žen a dětí). Počet soudních stíhání a odebraných licencí psychologům a psychiatrům se každoročně již po mnoho let zvyšuje.

Skutečnost, že řada dnes odmítaných Freudových teorií byla vyvinuta v době, kdy byl dychtivým uživatelem kokainu, nebyla tehdy známa. Jeho myšlenky a myšlenky ostatních psychoanalytiků a psychiatrů se také dostaly do Hollywoodu prostřednictvím společenských kanálů a staly se módou například díky Adeline Jaffe Schulbergové, manželce pionýrského producenta B. P. Schulberga. Jak Bud Schulberg napsal: „Vypadalo to, jakoby si celá země... vyrazila na jeden prodloužený flám s laciným ginem, módními tanečními výstřelky a nově osvobozeným vnímáním sexu. Bylo zábavné pít, protože jste to neměli dělat, a smílnit, protože doktor Freud vás právě informoval, že je čas uvolnit své vlastní já z onoho puritánského superega. Jestliže se celá země chystala na večírek, proč by se měl Hollywood odlišovat? A pokud byl hollywoodský mejdan přehnaný, bylo to pouze proto, že Hollywood byl vždy přehnaným, zrychleným, umocněným odrazem amerického způsobu života.“⁶

Psychologie: Vševědoucí cenzor

V roce 1916 napsal psycholog Hugo Münsterberg, který stál po boku Freudovy invaze do Hollywoodu, knihu *Fotohra: Psychologická studie*, a oficiálně tak nastartoval vliv psychologie a psychiatrie ve filmu.⁷ Předtím, než v pozdním devatenáctém století vedl psychologické laboratoře Harvardské univerzity, studoval Münsterberg pod vedením Wilhelma Wundta.⁸ Napsal: „[Filmové] plátno by mělo poskytnout jedinečnou příležitost vzbudit u širokých vrstev společnosti zájem o psychologické experimenty a duševní testy.“⁹

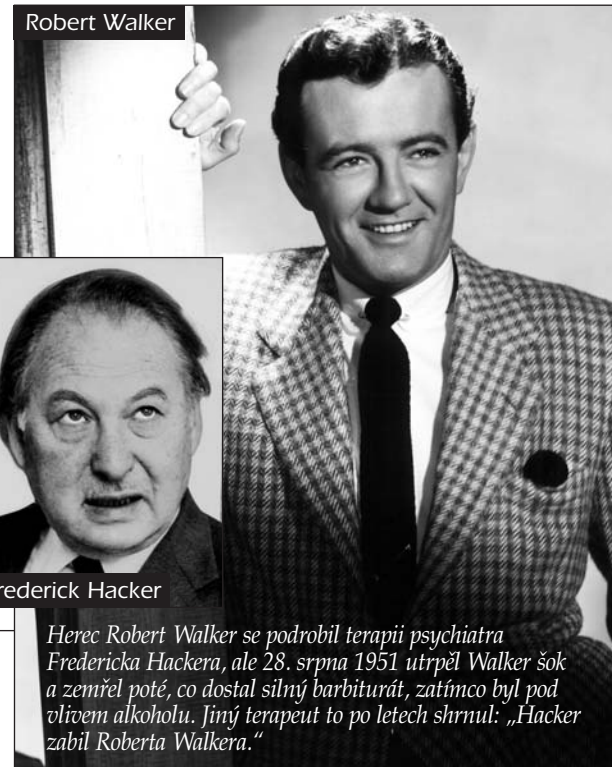
Münsterberg byl jedním z prvních, kdo navrhoval, aby byli psychologové jako samozvaní experti v oblasti mysli najati jako poradci ve filmovém průmyslu. Provokativně tvrdil, že filmy mohou být „plné nebezpečí“ a že „by se neměly přehlížet možnosti psychické infekce a destrukce“.¹⁰

Po více než 70 letech zní jeho rady v hlasech jeho moderních stoupenců: „...Psychoanalyticky informovaná

kritika může být extrémně důležitým pomocníkem při porozumění zvláštnímu vlivu, který filmy mají na diváky,“ tvrdila kniha o psychiatrii a filmu z roku 1987.¹¹ A v roce 1990 podpořila psychoterapeutka Carole Liebermanová z Beverly Hills cenzorskou roli své branže, když doporučila v listu *Los Angeles Times*, aby se psychoterapeuti využívali k poskytování „odborného názoru na psychologicky škodlivý obsah“. Aby dosáhla přijetí své myšlenky, hrozila zásahem vlády: „Pokud si chce filmový průmysl zachovat privilegium seberegulace a zabránit nebezpečnému přílivu cenzury, ...musí se chovat zodpovědněji.“¹²

Plány přinášející zisk

Psychiatři používali hollywoodskou scénu jako prostředek pro financování svého vlastního

Robert Walker

Frederick Hacker

Herec Robert Walker se podrobil terapii psychiatra Fredericka Hackera, ale 28. srpna 1951 utrpěl Walker šok a zemřel poté, co dostal silný barbiturát, zatímco byl pod vlivem alkoholu. Jiný terapeut to po letech shrnul: „Hacker zabil Roberta Walkera.“

hnutí a svých plánů. Psychiatr Karl Menninger „byl dobře znám ucházením se o přízeň lidí od filmu, hlavně těch, kteří mohli poskytnout bohaté dary na podporu jeho kliniky a výzkumné nadace“. Byl zde další důvod, proč se Menninger rád přátelil s producenty a šéfy studií. Přinášeli práci jeho kliniky. Ti, kteří se s tímto psychiatrem setkali, „brzy posílali své [takzvané] duševně nevyrovnané účinkující do Topeky [v Kansasu] na léčení“.¹³

Jedním z nich byl Robert Walker, který účinkoval s Judy Garlandovou v roce 1944 ve filmu *Hodiny*. Po odloučení od herečky Jennifer Jonesové začal Walker nadměrně pít. V roce 1948 byl uvězněn za opilství a výtržnictví a Dore Schary, vedoucí produkce v MGM, mu dal ultimátum: buď podstoupí léčení na Menningеровě klinice, nebo bude propuštěn.

Walker nastoupil do středozápadního psychiatrického zařízení a byl také přinucen pokračovat v pravidelné terapii s psychiatrem Frederickem Hackerem z Los Angeles, který byl na Menningеровě klinice vyškolen. Nejenže byla psychiatrická „terapie“ neefektivní, dokonce Walkera zabila. 28. srpna 1951 dostal Walker šok a zemřel poté, co dostal silný barbiturát. Po čtyřech desetiletích byl terapeut Alex Rogawski z Los Angeles prvním, který byl ohledně této věci otevřený: „Hacker zabil Roberta Walkera.“¹⁴

Film z roku 1945 *Rozdvojená duše* (*Spellbound*) byl mezi prvními produkcemi, které zaměstnaly psychiatry jako konzultanty a uvedly v titulcích May Rommeovou jako „psychiatrického poradce“.

Jiným notoricky známým hollywoodským psychiatrem byl Martin Grotjahn, který na pozvání

Karla Menningera emigroval z Německa a pracoval na jeho klinice do roku 1945, kdy se odstěhoval do Los Angeles. V roce 1950 společně s Frederickem Hackerem a May Rommeovou založil v Jižní Kalifornii školící centrum pro analytiku nazvané Institut psychoanalytické medicíny.

Grotjahn připustil, že ho lákal Hollywood a filmové hvězdy, protože „jsem byl dychtivý vydělávat peníze“. Samozřejmě Grotjahna nikdy jeho názor, že „herce je skoro nemožné úspěšně léčit“, neodradil od účtování za svoji nefungující léčbu.¹⁵

„Zlatý věk“ psychiatrie

Autoři knihy *Psychiatrie a film* (*Psychiatry and Cinema*), profesori Krin a Glen Gabbardovi, označují léta 1957 až 1963 jako zlatý věk psychiatrie ve filmu. Během tohoto období byli psychiatři zobrazováni jako „autoritativní hlasy rozumu, urovnání a duševní pohody“, bez ohledu na to, že pro tuto pověst neexistoval žádný hmatatelný důkaz. Psychiatři během této doby vystupovali v řadě filmů a peníze se jim jen hrnuly. Mezi lety 1957 až 1963 se ve Spojených státech granty pro psychiatry zvýšily o 580 % a stále rostly. Během dalších 30 let se granty od Národního institutu duševního zdraví (NIMH) na psychiatrický výzkum zvedly o dalších 873 %.

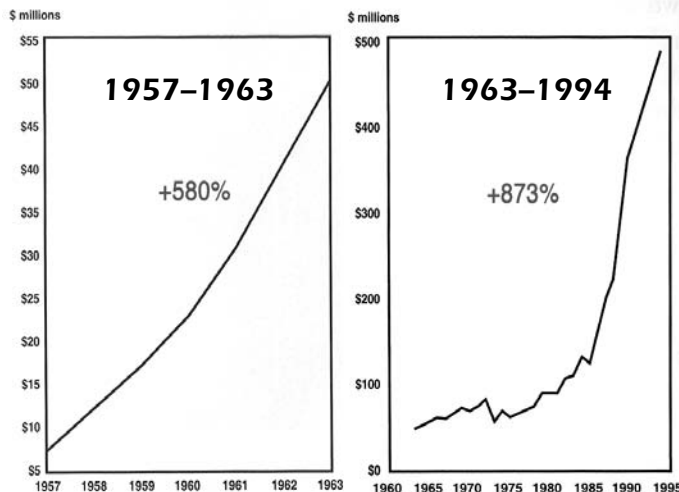
Tím, že se na stříbrném plátně sami uzákonili, popularizovali psychiatři podvodnou představu, že drogy, šoková léčba a psychochirurgie jsou tajemstvím vedoucím ke šťastnějšímu životu. Byla započata drogová éra, nechtěně Hollywoodem podníčená. Společnost se z toho musí teprve vzpamatovat.

Karl Menninger

„ZLATÝ VĚK“ psychiatrie ve filmu: 1957 až 1963

Během let 1957 až 1963 díky práci Karla Menningera (fotografie vpravo) a dalších prominentních psychiatrů produkoval Hollywood důsledně „idealizované“ psychiatry v prominentních filmových rolích. Lavina propagace této profese byla zaměřena na velmi reálný finanční cíl: vládní dotace psychiatrii se mezi lety 1957 až 1963 zvýšily o 580 %. V letech 1963 až 1994 vzrostly granty od Národního institutu duševního zdraví (NIMH) o 873 %.

Granty amerického Národního institutu duševního zdraví na psychiatrické výzkumy vzrostly o 580 %.

Dotování pokračovalo v prudkém nárůstu.

OSPRAVEDLNĚNÍ VRAŽD

Vraždící filmy nacistické psychiatrie

Ve třicátých letech využili nacističtí psychiatři německý filmový průmysl k podpoře svého plánu eugeniky a rasové hygieny. Bylo podniknuto propagandistické úsilí k získání podpory veřejnosti pro své programy, které byly nabízeny jako ekonomicky prospěšné, zatímco ve skutečnosti se jednalo o investování do smrti.

Mezi rokem 1895 a dvacátými léty 20. století vymysleli němečtí psychiatři „vědecké“ ospravedlnění pro masové vraždění; program nejdříve vyzkoušeli na „duševně postižených“. Skutečně, psychiatr Ernst Rüdin, který pomohl sestavit německý zákon o sterilizaci z roku 1933 a který zničil životy statisíců německých občanů, se chlubil: „Jen díky Führerovi se náš třicetiletý sen, sen o použití rasové hygieny na společnost, opravdu uskutečnil.“

Dva roky před konferencí o konečném řešení, která spustila vyhlazovací fázi holocaustu, byly v psychiatrických institucích podniknuty první „zabíjecí testy“: za dohledu psychiatrů a personálu bylo plynem usmrceno 18 až 20 lidí. Vrchní němečtí psychiatři nastartovali program eutanázie „T4“, pojmenovaný podle Tiergartenstrasse 4, adresy hlavního sídla programu.¹⁶

Aby dosáhli širokého uznání této vražedné praktiky, napsali psychiatři programu T4 scénáře k propagandistickým filmům. Jeden z filmů, *Exis-*

Nacistický „instruktážní film“

„Dědičná nemoc“

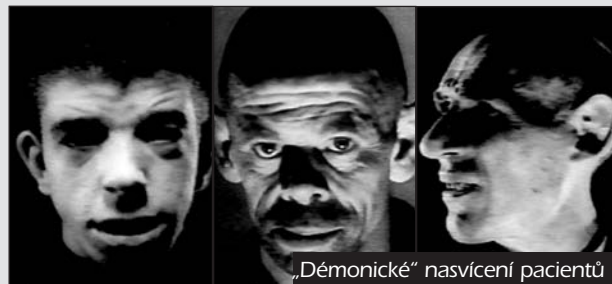
Duševně nemocní

Německý lid

V překladu: „Léčebný ústav“

Podle scénáře psychiatrů „tento, svým charakterem dokumentární, film vykládá překroucenou verzi Darwinova učení – že jenom schopní a silní by měli žít... Scénář také vyžadoval, aby byli pacienti zobrazováni s „démonicky šílenými obličejí“.“

– „Prodávání vraždy, zabíjäcké filmy Třetí říše“,
Discovery Channel USA, 1995

tence bez života (*Dasein ohne Leben*) měl za cíl přesvědčit populaci, že péče o nemocné je příliš drahá a že léčení „geneticky nemocných“ je zbytečné.¹⁷

Další film nazvaný jednoduše *Duševně chorý* (*Geisteskrank*) detailně ukázal, jak psychiatři pilně prozkoumávají historie případů a dřívější diagnózy všech pacientů, aby určili, jestli jsou nebo nejsou „nevyléčitelní“. Kameraman filmoval skrz průzor plynovou komoru, aby ukázal zabíjení. Scénář zněl mírně: „...Pacienti jsou vystaveni účinkům kyslíčniku uhelnatého. Plyn, který vniká dovnitř, je úplně bez zápachu a v počátcích vezme pacientům jejich sílu úsudku a následně jejich vědomí.“ V okamžiku, kdy se pacienti naposledy nadechnou, říká neviditelný komentátor: „Bez bolesti nebo zápasu a úplně nevědomý, je pacient osvobozen smrtí.“¹⁸

Jak se válka blížila ke konci, nacisté zničili několik dalších stejně otevřených a inkriminujících filmů. Byla však nalezena neseštělhaná stopáž, která tvořila část jednoho z těchto filmů *Oběti minulosti*. Scénář opět napsali psychiatři, tým kameramanů byl oblečen jako „doktoři“ a putoval po ústavech v zemi, aby nahrál scény stigmatizující postižené lidi. Jak bylo uvedeno, „tento, svým charakterem dokumentární, film vykládá překroucenou verzi Darwinova učení. A to, že jenom schopní a silní by měli žít... Vše,

Ernst Rüdin

co je slabé, bude v životě přírodou nevyhnutelně zničeno. V posledních několika desetiletích lidstvo strašlivě hřešilo proti zákonu přirozeného výběru. My jsme nejen udržovali bezcenné životy. My jsme jim dovolili rozmnožit se.“ Scénář také vyžadoval, aby byli pacienti zobrazováni s „démonicky šílenými obličejí“, čehož se dosahovalo použitím ostrého spodního osvětlení.¹⁹

Psychiatři podporováni touto morálně neúnosnou propagandou zavraždili během šestiletého období počínaje rokem 1939 kolem 300 000 – neboli více než 90 % – duševně postižených pacientů v zemi. Více než 87 000 z nich byli mladiství a děti. Dalších 350 000 občanů bylo násilně sterilizováno.

Hadamar (vlevo) a další psychiatrická zařízení zřídila zabíjecí centra s cílem zbavit se svých pacientů. Po zplynování byla jejich těla spálena v nemocničních pecích. Černý kouř byl viditelný na míle daleko. Psychiatři pak exportovali svůj „úspěšný“ program do koncentračních táborů.

There was a dark cloud,
coming out of the chimney

MARILYN MONROEOVÁ

1926–1962

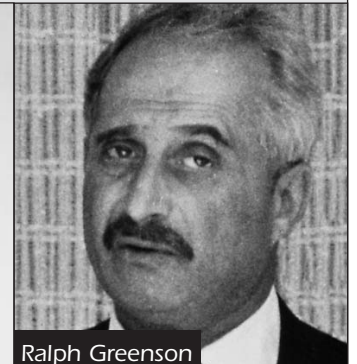
V pozdních hodinách v sobotu 4. srpna 1962 „svíčka ve větru“ zhasla. 36letá žena narozená jako Norma Jean Mortensonová, ale známá jako Marilyn Monroe, byla mrtvá.

Byla skutečným fenoménem Hollywoodu. Uznávána pro své herectví stejně jako pro svou celosvětovou reputaci blondaté „sexbomby“, měla tato celebrita na svém kontě téměř 30 filmů včetně takových hitů jako *Páni mají radši blondýnky* (*Gentlemen Prefer Blondes*), *Slaměný vdovec* (*The Seven-Year Itch*) a *Někdo to rád horké* (*Some Like it Hot*).

Jak je tomu však u všech legend, image Monroeové, která zůstala po její smrti, je právě tolik pohádkou jako pravdou: veřejně zbožňovaná, ale mučená herečka, která dala přednost otupělému, povrchnímu světu drog a uklidňujících léků před tíhou reality – do té míry, že ji to nakonec zabilo.

Ale za senzačními titulky novin se skrývá zcela jiný příběh, který vyprávějí fakta o životě Monroeové a o tragédii jejích posledních dnů.

O sedm let dříve, v době, kdy se blížila k vrcholu své kariéry, jí učitel herectví doporučil, aby podstoupila psychoanalýzu k „využití veškeré své explozivní energie“. Počínaje únorem 1955 navštěvovala Monroeová analy-

Ralph Greenson

Dr. Ralph Greenson byl s Marilyn Monroeovou více než šest hodin právě v den, kdy byla nalezena mrtvá po předávkování psychiatrickými léky.

tická sezení s Margaret Hohengergovou. Analýza – se svým neustálým dotazováním se na motivy a sebe sama – si téměř okamžitě začala vybírat svou daň: „Snažím se být umělkyní, a to opravdovou, a někdy mám pocit, že jsem na pokraji šílenství. Prostě se snažím dostat tu nejoprávdovější část sebe ven, a to je velmi těžké. Jsou časy, kdy si myslím, že vše, co musím být, je být opravdová. Ale někdy to tak lehce nejde. Vždy mám takový skrytý pocit,

že jsem skutečně něco falešného, předstíraného...”

Životopisec Monroeové Donald Spoto napsal o její terapii: „Nadměrné sebezpozorování zjitřilo její nedostatek sebedůvěry. Intuice trpěla na úkor násilného vědomého intelektualizmu, který ji paralyzoval a vtlačil ji ještě více do sebe.“

Herečka nakonec navštívila newyorskou psychiatrickou, freudistku Marianne Krisovou, která jí předepsala

„Nadměrné sebezpozorování zjitřilo její nedostatek sebedůvěry. Intuice trpěla na úkor násilného vědomého intelektualizmu, který ji paralyzoval a vtlačil ji ještě více do sebe.“

– Donald Spoto, životopisec hovoří o „psychoanalýze“ Monroeové

silné barbituráty. Ty Monroeová užívala do konce svého života. Krisová ji také Istivě přinutila zapsat se na psychiatrické oddělení, přičemž jí řekla, že to bude kvůli zdravotní prohlídce a odpočinku. Místo toho byla Monroeová na dva dny zamčena do vypolstrované cely, kde bušila do dveří, až si seděla pěsti do krve.

V roce 1960 začala Monroeová navštěvovat psychiatra, který ji zahnal ještě hlouběji do jejího osobního pekla, dr. Alpha Greensona. Jeho kontrola nad ní byla rychlá a úplná. Napsal: „Rozhodl jsem se, že se stanu jejím jediným terapeutem.“ Zajistil, že byla udržována na stabilní dietě barbiturátů. „Jeho taktika byla katastrofální,“ napsal Spoto. „Místo toho, aby svou pacientku vedl k nezávislosti, udělal přesný opak a efektivně ji učinil zcela závislou na sobě samém... Byl si jist, že ji donutí udělat cokoliv, co si bude přát.“

4. srpna, poté, co strávila šest hodin s Greensonem, našel domovník Eunice Murray Monroeovou mrtvou po předávkování léky.²⁰

23

Monroeová hrála ve 23 filmech během sedmi let předtím, než se dostala k psychiatrii. Poté, co začala psychiatrická „péče a vedení“, natočila během sedmi let pouhých šest filmů.

Před

6

Po

Metoda „hraní“ byla částečně založena na Pavlovových podmiňovacích experimentech.

Šílenství metody

Robert H. Hethmon napsal v knize *Strasberg v Actors Studiu (Strasberg at The Actors Studio)*: „Někdy [herec] stojí před úkolem zopakovat svůj výkon dnes večer ve 20.40, kdy se zvedne opona, a to odpočatě a tvořivě – a nalezne se opotřebovaný, svázaný, bezmyšlenkovitý, mrtvý, hromada manýrismu a klišé.“

Metoda „hraní“ byla prostředkem k tomu, aby se překonaly tyto a další překážky při herectví. Zatímco dnešní školy metody „hraní“ praktikují rozmanitost psychologických behaviorálních technik pod hlavičkou metody, historický a technický původ metody sahá až do konce 19. století k francouzskému experimentálnímu psychologovi Theodore Ribotovi (1839-1916).

Ribot odstranil spiritualistickou filozofii a zkombinoval psychologii s biologií, přičemž mluvil o „výhodách“ „psychologie bez duše“. Jeho teorie byly podobné, ne-li přímo založené na teoriích německého behaviorálního psychologa Wilhelma Wundta a ruského psychologa Ivana Petroviče Pavlova – klíčovou myšlenkou bylo, že člověk je zvíře bez duše fungující na principu podnět-reakce. Ve skutečnosti Ribot velebil Wundta ve své knize z roku 1886 *Německá psychologie dnes*.

Zakladatel Moskevského uměleckého divadla, ředitel a instruktor herectví Konstantin Stanislavskij a později i Lee Strasberg z New Yorku přijali Ribotovy techniky „emocionální paměti“. V podstatě „byl herec požádán, aby si vybavil detaily události ze své minulosti. Vzpomínka na tyto detaily by u herců vyvolala pocit obsažený v původním zážitku, a tím by produkovala „náladu“,“ napsal Harold Clurman, autor knihy *Vášnivá léta (The Fervent Years)*.

Zní to neškodně. Avšak někteří si událost nejenom vybavili, ale taky ji *znovu prožili*. Oni si ji nejenom vybavili nebo vytvořili; oni nejdřív strčili hlavu do nějaké traumatické události ve svém životě – a pak v ní zůstali. A někteří herci – jako Marilyn Monroeová – současně podstupovali manipulační psychoanalýzu, což je nebezpečná kombinace. V takových případech hráli instruktoři herectví bezděčně ruskou ruletu s myslí svých studentů.

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Psychiatři notoricky a lživě „diagnostikovali“ tvořivou mysl jako „duševní poruchu“, čímž znehodnotili schopnosti umělců, které nazvali „neurózou“.

2 Zatímco psychiatrie je údajně vědou, lékaři odborníci a vědci to úspěšně zpochybnili. PhDr. Margaret Hagenová, přednášející na Bostonské univerzitě a spisovatelka, ji nazývá „pavědou“. „Nešťastnost je problém, není to nemoc,“ uvádí.

3 Psychiatrické teorie trvale zůstávají teoriemi; nikdy se nepřiblížily faktům nebo zákonům. Mluví o „poruchách“, protože nemohou dokázat existenci kritérií, které určují „nemoc“.

4 Odborníci také odmítli poslední teorii psychiatrie, že „chemická nerovnováha“ způsobuje duševní poruchy, když dr. David Kaiser uvedl: „V podstatě se jedná pseudovědecký podnik.“

Kariéra herečky Vivien Leighové je jednou z mnoha, která byla zkrácena tím, že psychiatrie odmítla použít standardní lékařské postupy, ignorovala její skryté tělesné nemoci a její stav zhoršila psychotropními léky.

KAPITOLA DVĚ

Ničení duševního zdraví

Psyhiatři a psychologové po léta označovali tvořivou mysl za duševní „poruchu“, špatně charakterizovali umělce jako „vzrušenou brilantnost“ jako manickou fázi nepřičetnosti nebo melancholická představení jako depresi. Vize byla předdefinována na halucinaci.

Bez ohledu na totální nedostatek vědecké autentičnosti psychiatrie objevili podnikavější a ambicióznější psychiatri v zábavním průmyslu úchvatný obchod. Zlákali a obalamutili kreativní jedince – a vydělali na tom miliardy.

Psychiatrie je údajně součástí vědy – tvrzení, které vyvrátili odborníci na metodologii, kteří říkají, že v psychiatrii nemohou rozpoznat žádné z potřebných kritérií, která charakterizují skutečnou vědu. Jaká je podstata vědy? A jaká je vědecká hodnota psychiatrie a psychologie?

Zde jsou podle PhDr. Margaret A. Hagenové, přednášející na Bostonské univerzitě, některá klíčová kritéria určující vědu: „Poznatky objevené při pozorování v jedné laboratoři musí být zopakovatelné v další laboratoři. Data naměřená a získaná jedním přístrojem musí být stejná jako data získána dalším podobným přístrojem. A proto objektivita nepochází od jednotlivého praktika, ale ze systému, který vyžaduje odpovídající a opakovatelné výsledky.“²¹

Psychiatrie ani psychologie nikdy přesvědčivě neprokázaly duševní „nemoci“, kterým se údajně věnují. Ve skutečnosti nemají žádné prostředky k měření mysli. Nemají precizně a všeobecně odsouhlasené definice termínů a dokonce ani nemohou dosáhnout souhlasu na klíčových označeních jako „schizofrenie“. Teorie zůstávají trvale teoriemi; nikdy se nepřiblížily faktům nebo zákonům. Mluví o „poruchách“, protože nemohou dokázat existenci kritérií, která tvoří „nemoc“.

Jejich neotesané výroky nebyly nikdy ve skutečnosti ničím víc než názory nepodpořenými objektivním měřením. Doktorka Hagenová je vůbec nešetří: „Klinická psychologie je klasickou pavědou.“

Dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie, souhlasí s dr.

Hagenovou ohledně nedostatku vědecké věrohodnosti psychiatrie: Pokud má „nemoc“ mít „z vědeckého hlediska význam, musí být možné k ní přistoupit, měřit ji nebo testovat nějakým vědeckým způsobem, jako například pomocí krevního testu nebo elektroencefalografu. Pokud ji takto měřit nelze – jako je tomu u... ‚duševní nemoci‘, pak je fráze ‚nemoc‘ přinejlepším metaforou..., a proto je ‚lечение‘ těchto ‚nemocí‘... nevědecký podnik.“²²

Nedostatek vědy v *Diagnosticke a statistickém*

**Podnikavější a ambicióznější
psychiatri v zábavním průmyslu
objevili úchvatný obchod.
Zlákali a obalamutili kreativní
jedince – a vydělali na
tom miliardy.**

„Na rozdíl od diagnóz v medicíně, které poskytují pravděpodobnou příčinu, odpovídající léčbu a pravděpodobnou prognózu, jsou poruchy uvedené v *DSM-IV* termíny získané souhlasem skupiny lidí.“

– PhDr. Tana Dineenová, kanadská psychologka a spisovatelka

manuálu duševních poruch (DSM) Americké psychiatrické asociace (APA) byl popsán psychologem, který se účastnil jednání *DSM* a poznamenal: „Nízká úroveň intelektuální snahy byla šokující. Diagnózy vznikaly na základě většinového hlasování na úrovni, kterou bychom použili k výběru restaurace. Ty máš rád italskou, já čínskou, takže pojďme do kavárny. Potom se to zapíše do počítače. Může to odrážet naši naivitu, ale věřili jsme, že bude existovat snaha na věci nahlížet vědecky.“²³

Kanadská psychologka Tana Dineenová nám říká: „Na rozdíl od diagnóz v medicíně, které poskytují pravděpodobnou příčinu, odpovídající léčbu a pravděpodobnou prognózu, jsou poruchy uvedené v *DSM-IV* termíny získané souhlasem skupiny lidí – doslovně hlasováním členů výboru APA.“

A jaké jsou některé z těchto duševních „poruch“?

Koktání, blíže neurčená komunikační porucha, opozičně vzdorovitá porucha, porucha písemného projevu, matematická porucha, náměsíčná porucha, nikotinová abstinční porucha, problém životní fáze a intoxikace kofeinem.²⁴ *DSM-IV* uvádí, že poslední z uvedených poruch vzniká jako důsledek vypití 2 – 3 šálků kávy a zažitím pěti nebo více z dvanácti uvedených symptomů, například: neklidnosti, nervozity, rozčilení, nespavosti, zrudlého obličeje, zvýšeného močení, škubání ve svazech, bušení srdce a období „nevyčerpatelné energie“.²⁵

S ohledem na nepodložený a stále rostoucí počet duševních „poruch“ není divu, že se na *DSM* útočí. „...Současný *DSM* je souhrnným seznamem diagnóz: zběžná povrchní nabídka symptomů...“ kritizuje ho profesor lékařské fakulty Harvardské univerzity Joseph Glenmullen. Varoval, že léky se dnes předepisují na „rostoucí seznam stavů“ včetně každodenního života.

David Kaiser, autor lékařských publikací, který je školeným psychiatrem, odsoudil kritéria *DSM*: „Jde v podstatě o pseudovědecký podnik, který vyrostl z touhy moderní psychiatrie vyrovnat se moderní lékařské vědě.“

To neznamená, že lidé nemají problémy; duševní muka a rozrušení existují. Ale jak zdůraznila dr. Hagenová, „nešťastnost je problém; není to nemoc. Nízká sebeúcta také není nemoc. Nadměrná konzumace jídla není nemocí, stejně tak jako nemocí není nedostatečná konzumace jídla. A navzdory obrovské lobby přesvědčující o opaku není nemocí ani nadměrné pití alkoholu... Psychologický establishment definoval prakticky všechna méně než žádoucí chování od nenávisti prvního stupně až po sériové znásilnění jako psychologické nemoci a označil se za jedinou instituci schopnou nabídnout nezbytné ‚terapie‘ pro jejich léčení.“²⁶

Psychiatrům a psychologům by se již nemělo dovolovat, aby svévolně diagnostikovali problémy, kterým čelí lidé pracující v oblasti umění, stejně jako by řezník neměl být připuštěn k operaci člověka. Následky jsou nedozírné a nebezpečné.

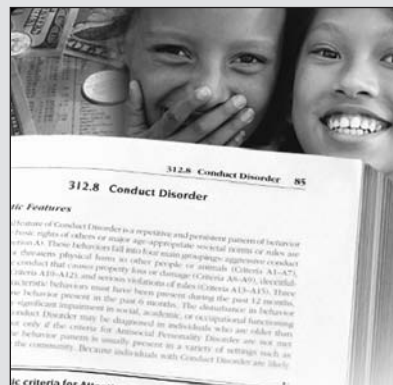
DIAGNOSTICKÝ PODVOD

Prodej psychiatrické „nemoci“ pomocí vymyšlených poruch

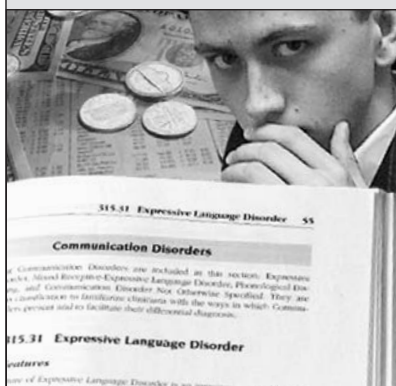
Od prvního Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch (DSM), který v roce 1952 pojmenoval 112 duševních poruch, až k poslednímu vydání, které nyní obsahuje 374 takových poruch, jsou kritéria pro psychiatrické diagnózy parodií na vědecky opodstatněné nemoci. Psychiatři je používají k okrádání nemocnic, vlády a pojišťoven a dělají tak medicíně špatné jméno. Do seznamu nemocí, za které lze vystavit účet, patří:

s kofeinem spojená porucha
DSM strana 212

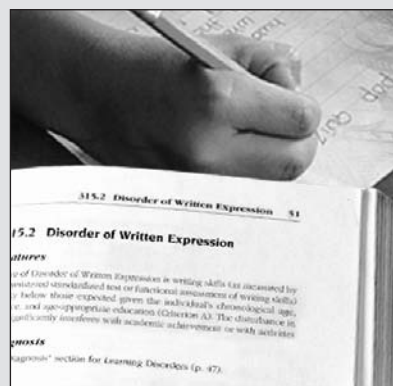
porucha chování
DSM strana 85

porucha expresivního vyjadřování – DSM strana 55

matematická porucha
DSM strana 50

porucha písemného projevu
DSM strana 51

VIVIEN LEIGHOVÁ

1913–1967

Z hvězd, které padly za oběť špatné psychiatrické diagnóze a násilnému léčení, je ve světě zřejmě nejznámější Vivien Leighová. Hvězda filmů *Jih proti severu* (*Gone with the Wind*) a *Tramvaj do stanice Touha* (*A Street Car Named Desire*) získala Oscara za oba filmy za nejlepší ženský herecký výkon. Život Leighové byl ironicky tragedií Shakespearovských proporcí.

Její potíže začaly v roce 1945. Během natáčení filmu *Jen o chlup* (*The Skin of Our Teeth*) prodělala Leighová hysterický záchvat, který se střídal se záchvatem vyčerpání a radostnosti. S diagnózou tuberkulózy (TBC) pokračovala v natáčení až do pozdní noci. Po šesti týdnech léčení v nemocnici začala TBC vykazovat příznaky slábnutí a během následujícího roku se Leighová zotavovala ve svém domě.

Záchvaty hysterie však pokračovaly, její stav se zhoršoval tím, že míchala alkohol se svými léky

na TBC. Isoniazid, jeden z léků, který se v té době předepisoval na TBC, měl vedlejší účinky, které zahrnovaly duševní zmatek a toxickou psychózu.²⁷

Na začátku 50. let začala Leighová navštěvovat psychiatra. Jak je obvyklé, psychiatři neověřili, zda nejde

„...Již není, poté co na ní byla provedena léčba, tou samou dívkou, do které jsem se zamiloval... Je mi teď víc cizí, než bych si kdy dokázal v životě představit.“

– Sir Lawrence Olivier mluví o Vivien Leighové poté, co dostala ECT

o duševní stav navenožený léky. Během natáčení filmu *Sloní stezka* (*Elephant Walk*) na Cejlonu, začala mít Leighová halucinace, což znemožnilo filmování. Její zoufale starostlivý manžel, proslulý klasický herec Sir Lawrence Olivier, kapituloval ve světle psychiatrického doporučení. Leighová byla převezena do rodné Anglie, kde byla přijata do psychiatrického zařízení.

Zde byla surově zabalena do ledu (jako součást „léčby“) a vystavena opakovaným elektrošokům. Byl to první z mnoha terorů – a ten, který ji trvale narušil.²⁸ Jednou jí dokonce po elektrošocích na hlavě zůstaly popáleniny. Olivier byl zničený změnou osobnosti své ženy po absolvovaných šocích: „Mohu je popsat pouze tím, když řeknu, že již není, poté co na ní

byla provedena léčba, tou samou dívkou, do které jsem se zamiloval... Je mi teď víc cizí, než bych si kdy dokázal v životě představit. Něco se jí stalo, něco velmi těžko popsatelného, ale bezesporu očividného.“²⁹ Od ECT pak bylo přechodně upuštěno a byla nahrazena silnými psychotropními léky – obzvláště nebezpečnými, jelikož byly kombinovány s jejími léky na TBC.

V květnu roku 1967 informoval Leighovou její ošetřující lékař, že se TBC rozšířila do obou plic a že její stav je kritický. Leighová nebyla schopna s chorobou bojovat, její síla byla zničena léty elektrošoků a psychiatrických léků. Podlehla jí o necelé dva měsíce později. Brutální psychiatrické zacházení ji postupně připravilo o její duševní zdraví, manželství, kariéru a nakonec i o její život.

JUDY GARLANDOVÁ

1922–1969

Judy Garlandová neměla nikdy problém získat si své publikum, kdykoli chtěla; bylo to její zvláštní kouzlo od prvního momentu, kdy vkročila na pódium. V zimě roku 1939 zazářila ve svém sedmém filmu *Čaroděj ze země Oz* (*The Wizard of Oz*) a nahrála titulní píseň *Tam za tou duhou* („*Over the Rainbow*“), která se stala jeho znělkou. Ten samý rok vložila otisky svých rukou a nohou do betonu na nádvoří Graumanova čínského divadla a dostala hvězdu na Hollywoodském chodníku slávy. V 17 letech se stala mezinárodní hvězdou.

Avšak cena a tlak spojené s takovou slávou byly vysoké. Smlouva s jejím studiem vyžadovala, aby si udržovala určitý fyzický vzhled – pokud by přibrala na váze, mohla by být vyhozena bez zaplacení. Byla jí předepsána antidepresiva a amfetaminy pro kontrolu jejího apetitu a barbituráty k tomu, aby mohla spát.

Jak se Garlandová stávala na léčích více a více závislá, její přátelé zaznamenali znepokojivé rozdíly: vyzábělý vzhled po rychlé ztrátě váhy a tmavě modré kruhy pod očima. Garlandová byla také přivedena na psychoanalýzu. Při jejím prvním pohovoru jí psychiatr Karl Menniger řekl, že „má problémy; mohou se stát vážnými; potřebuje pomoc“ – Garlandová začala neprodleně navštěvovat Menningera, jeho společníka Ernsta Simmela a později Fredericka Hackera.

Jak jí léky braly čím dál tím víc kontroly nad životem, její chování při

natáčení se stalo nevyzpytatelné, rozvratné a demoralizující pro ostatní členy týmu. Jak později prokázaly lékařské důkazy, léky ji postupně fyzicky ničily.

Gerald Frank ve své knize *Judy* odhalil, že Garlandová byla na konci filmu *Pirát* (*The Pirate*) „naprosto a zoufale vyčerpaná“ a bez viditelné šance na úlevu. „Podstoupila léčbu, aby se zbavila pocitů úzkosti a pak, když se pokusila zvládnout to bez pilulek..., dostavila se fyzická bolest a pocit dušení, který byl tak intenzivní, že musela znovu začít brát pilulky.“ Nyní se „z jejího léčení stala nemoc, z níž se pak stalo léčení, co se pak stalo nemocí“.

Dle nařízení psychiatrů začala s prvním z mnoha ze svých pobytů v psychiatrických léčebnách. V roce

1949, ještě ani ne 27letá, byla vystavena násilí a degradaci elektrošokem. Na konci 50. let, kdy začaly být léky vyvolané zdravotní problémy kritické, byla Garlandová přijata do nemocnice, protože měla značně oteklá játra a slezinu a celé tělo otrávené tekutinami. O sedm týdnů později byla propuštěna, aby se pokusila o svůj třetí a poslední návrat k filmu. V této době již měla předepsané Valium, Thorazin a součas-

„Brala léky, aby se zbavila svých pocitů úzkosti, a pak, když se pokusila zvládnout to bez pilulek..., dostavila se fyzická bolest a pocit dušení, který byl tak intenzivní, že musela znovu začít brát pilulky... Z jejího léčení se stala nemoc...“

– Gerald Frank, autor knihy *Judy*

ně s tím i 40 pilulek Ritalinu denně.

Tvrzení, že zdrojem problémů Garlandové byla vrozená umělecká neuróza (nebo podobný „psychone-smysl“), pochází pou-

ze od arogantních psychiatrů nebo psychoanalytiků, co si chtějí naplnit peněženky. Ve skutečnosti si vytvořila svůj vlastní neoblomný názor na své ošetřující psychiatry, jak uvedl Frank: „Byla naprosto odrazena; léta analýzy jí nepomohla... Neměla pro psychiatry žádný respekt, poznala jich více než tucet a všichni selhali.“

Bylo to poznání, které přišlo příliš pozdě. 15. června 1969 účinkovala Garlandová naposled na pódium v klubu Half Note v Greenwich Village v New Yorku. O šest dnů později zemřela v jednom londýnském hotelu na předávkování psychiatrickými léky.³⁰

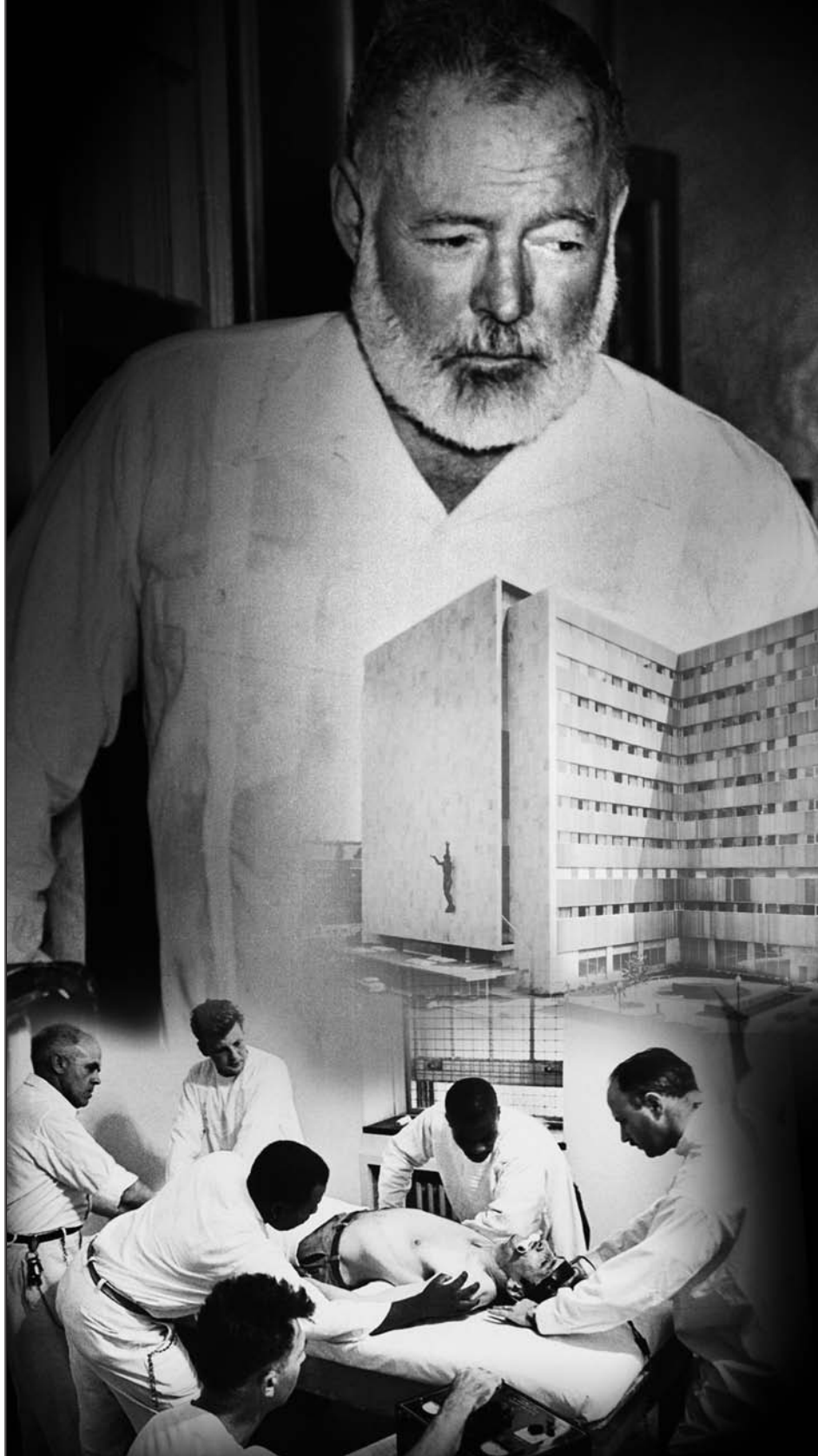
DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Elektrokonvulzivní terapie (ECT, šoková terapie) – vpuštění elektrického proudu o napětí až 460 voltů do mozku – může vymazat paměť a jako taková zničila tvůrčí schopnosti mnoha skvělých umělců.

2 Italský psychiatr Ugo Cerletti „objevil“ tuto brutální praktiku na jedné římských jatkách v roce 1938. Prasata dostávala šoky za použití elektřiny předtím, než jim prořzli hrdlo – praktika, která Cerlettiho, jak přiznal, inspirovala k použití této metody na lidech.

3 ECT se nadále hojně používá, každý rok ji na celém světě dostanou statisíce lidí – 100 000 jen v USA, kde se jedná o průmysl s obratem 5 miliard USD ročně.

4 Psychochirurgie – brutální praktika, která ničí zdravou mozkovou tkáň na základě falešné představy, že „změní chování“ k „lepšímu“ – se v celé řadě zemí stále používá, při ceně tisíců dolarů za jednu operaci, a pokračuje tak v ničení životů.

Lstivým způsobem nalákan k návštěvě Mayovy psychiatrické kliniky, byl držitel Nobelovy ceny, spisovatel Ernest Hemingway, podroben sérii brutálních šokových léčení, která zničila jeho kariéru i život.

KAPITOLA TŘI

Krutý elektrošok: Ničení mozku

Kdyby byl dnes naživu držitel Nobelovy ceny, spisovatel Ernest Hemingway, pravděpodobně by vedl vášnivou diskusi s psychiatry, kteří ho používali jako příklad „velkého spisovatele s duševní chorobou“. Vlákali ho do psychiatrické léčebny, zbavili ho šatů i lidské důstojnosti a dali mu 20 elektrošoků.³¹ Několik týdnů poté se svěřil: „Tito šokoví doktoři nevědí nic o spisovatelích jako takových... Měli by nechat všechny psychiatry absolvovat kurz tvořivého psaní, aby se o spisovatelích něco dozvěděli... Jaký má smysl ničit mi hlavu a vymazávat mi paměť, která je mým kapitálem, a dohnat mě ke krachu? Byla to skvělá léčba, ale pacient zemřel.“³²

V červenci 1961, několik dní po propuštění z psychiatrické kliniky Mayo, spáchal Hemingway sebevraždu.³³

„Elektrošoky“, „šoková terapie“ nebo „ECT“ je bolest způsobovaná ve jménu terapie. Dnes je stejně kontroverzní a ničivá jako v roce 1975, kdy byl uveden Formanův oskarový film *Přelet nad kukaččím hnízdem*. V té době psychiatři dávali pacientům až 20 šoků denně a argumentovali, že to může „vyčistit mysl a dovolí jí obnovit se,“ což je asi tak stejně pravděpodobné, jako že vám po amputaci doroste noha.³⁴

Psychiatři nadále lžou ohledně počtu úmrtí spojených se šoky. Zatímco veřejně přiznávají jedno úmrtí na 10 000 lidí, byla míra úmrtnosti nezávisle potvrzena ve výši přibližně 1 na 200, což je 50krát více.³⁵ Dokonce i když pacient po ECT nezemře, pravděpodobná doba jeho života se následkem této destruktivní procedury značně sníží.

Zastánci ECT nepravdivě tvrdí, že je „bezpečná a efektivní“ – i když musí přiznat, že nemají žádnou představu o tom, jak funguje. To jim nebrání v jejím využívání, při kterém vydělávají jen v Americe 5 miliard dolarů ročně, kdy dávají elektrošoky více než 110 000 lidí a stovkám tisíc v dalších zemích.

Skladatel a zpěvák Raven K. Campbell vypráví o hudebních snech svého otce

zničených elektrošoky. „Můj talentovaný otec Lou Frechette byl v Chicagu znám jako ‚zářač chlapců‘, byl varhaníkem u němých filmů ve velkých biographech a byl jedním ze dvou lidí, kteří uměli hrát na největší varhany na světě na stadionu v Chicagu. Mohli jste mu zazpívat melodii a on vám ji přehrál jako orchestr.“

„Všechno to ale skončilo, když se zhroutil poté, co pracoval v několika zaměstnáních

najednou, aby uživil svoji velkou rodinu. Dlouhá pracovní doba si vyžádala svoji daň.“ Jak Campbell popisuje, „pomoc přišla ve formě tří velkých chlapů v bílé sanitce nesoucích svěrací kazajku. Byla mu poskytnuta rozsáhlá šoková terapie a léky. Když se po několika měsících později vrátil domů,“ popisuje Campbell, „seděl u varhan a brečel, protože všechna ta hudba z jeho hlavy zmizela a on nedokázal ovládat prsty na klávesách, na které předtím po tolik let tak lehce hrál.“

Zabíjení duše

ECT byla vyvinuta italským psychiatrem Ugo Cerlettim v roce 1938 poté, co prováděl experimenty na prasatech na římských jatkách. Elektrický šok omráčil prase dostatečně na to, aby se dalo rychle podříznout a rychle zemřelo. Dnes se do lidského mozku vpouští elektrický proud o napětí 180 až 460 voltů sežehující elektřiny. Vlna šoku způsobí, že mozek vysílá energii ve velmi chaotickém stavu. Dochází ke zvýšení metabolismu na velmi vysokou úroveň, což připraví mozek o kyslík a poškodí mozkové buňky.³⁶ Fakticky jde o poškození mozku a příčinu ztráty paměti a také původce prostorové a časové dezorientace, která vždy po šokové terapii následuje.

Psychochirurgie, další nevědecká a brutální „terapie“, ničí zdravé části mozku ve falešné víře, že se tím dojde ke změně chování. Ve 30.

a 40. letech ji propagoval portugalský neurolog Egas Moniz a americký psychiatr Walter Freeman a stala se nejznámější díky postupu zvanému *lobotomie*. Moniz prohlásil, že pro „vyléčení“ pacientů „musíme zničit více či méně pevná uspořádání buněčných spojení, která existují v mozku“.³⁷ Následná studie po 12 letech pozorovala, že Monizovi pacienti trpí recidivou, záchvaty a umírají.

Freeman používal elektrické šoky jako anestezii předtím, než vrazil skrze kost oční jamky do mozku pacienta sekáček na led. Potom hýbal nástrojem sem a tam, aby zpřetrhal vlákna předních mozkových laloků. Svoji proceduru pojmenoval „chirurgie duše“. Freeman cestoval po celých USA v „lobotomobilu“ a prováděl své chirurgické průniky jako veřejné představení pro každého, kdo se chtěl dívat. Tisk jeho „turné“ nazval „Operace sekáček na led“.

Díky tomuto postupu s 10% úmrtností bylo během zlatého věku psychochirurgie na celém světě zabito více než 10 000 lidí. Freeman nakonec přišel o svou lékařskou licenci kvůli smrti pacienta. Moniz byl dvakrát postřelen nespokojenými pacienty, v druhém případě smrtelně. Navzdory tomu všemu se psychochirurgie v mnoha zemích světa dodnes používá.

Elektrošoky i psychochirurgie způsobují nevratné poškození mozku a ničí duševní schopnosti a v mnoha případech stojí pacienta život.

Psychiatr Ugo Cerletti (nahore) začal s používáním elektrošokové terapie na lidech po svých experimentech na římských jatkách (vpravo) při paralyzování prasat předtím, než byla zabita. Stovky tisíc lidí na celém světě dodnes dostávají elektrošoky.

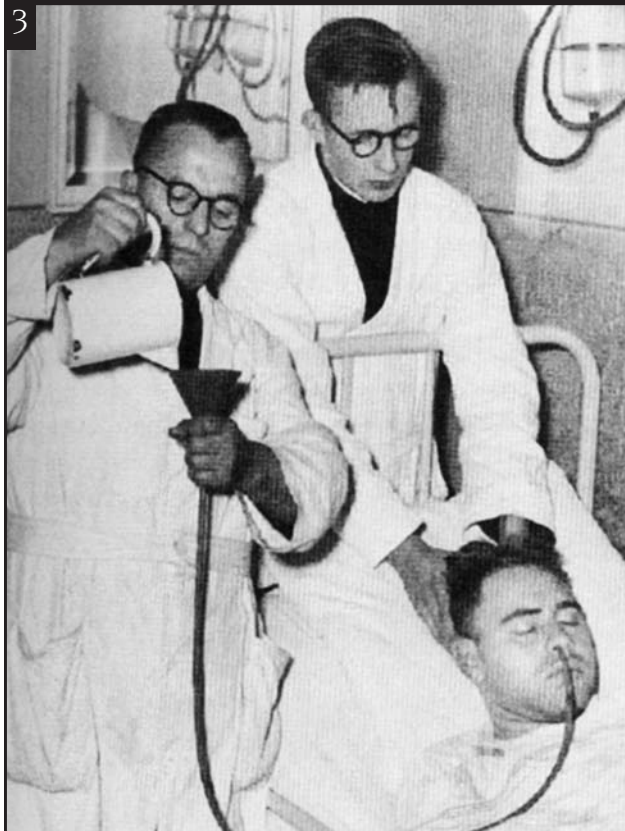
I

HISTORIE NEBEZPEČNÝCH LÉČEBNÝCH POSTUPŮ

Psychiatrické praktiky, při nichž se ničí zdravá mozková tkáň a které způsobují nevratné poškození mozku a ničí základní společenské dovednosti, jsou prezentovány jako „funkční“. Patří mezi ně 1) psychochirurgie (nahore), 2) elektrošok (vpravo), 3) inzulinová šoková terapie (dole) a 4) kardiazolové šoky (vpravo dole).

Dnes se změnilo jenom málo. „Moderní“ léčby psychiatrů stále porušují lidská práva, a přesto psychiatri pokračují v tvrzeních, že jejich metody jsou špičkové. Protože nerozumí příčině a nedosahují vyléčení mentálních traumat, rutinně poškozují rozrušené jedince.

3

2

4

„HLUBOKÝ SPÁNEK“

Úmrtí a zrada

V letech 1963 až 1979 byla klinika Chelmsford poklidně vyhlížející psychiatrické zařízení na předměstí australského Sydney. Ale za jejím nevýrazným exteriérem docházelo k rozbíjení životů za pomoci kruté psychiatrické techniky s názvem léčba „hlubokým spánkem“. Lidé byli uvedeni do bezvědomí na dobu až tří týdnů smrtícím koktejlem barbiturátů a sedativ. V tomto drogově navozeném komatu byli nazí připoutáni k postelím a podrobeni bolestivé terapii elektrošoků, někdy i dvakrát denně. Probírali se s poškozeným mozkem, se zápallem plic, dusíce se chuchvalci krve a s nevratně změněnou osobností. Někteří se nikdy neprobudili; 48 lidí zemřelo.

Pachatel těchto zvěrstev, psychiatr Harry Bailey, byl vyškolen ve Velké Británii a v Kanadě psychiatry, kteří pracovali na programech ovládnutí mysli pro CIA a další zpravodajské služby. Považovali ho za „bílého rytíře“ australské psychiatrie, a proto byl schopen přitáhnout mnoho hereckých osobností.

Sestra zpěvačky Helen Reddyové, Toni Lamondová, byla slavná, velmi milovaná a cenami ověřená televizní a divadelní herečka. V 70. letech se po úspěšné kariéře v Austrálii přestěhovala do Spojených států a účinkovala v pořadu Johnnyho Carsona (*The Johnny Carson Show*) a v takových seriálech jako *Starsky a Hutch* (*Starsky and Hutch*) a *Loď lásky* (*The Love Boat*). Její úspěch však něco stál – závislost na analgetikách a řadě „přípravků“. Vrátila se do Austrálie a potkala Baileyho, který jí řekl, že může být uvedena do spánku a po probuzení budou „všechny její potíže pryč“. Z Baileyho procedury se probudila po 10 dnech; ztratila na váze, ale neztratila svoji závislost na pilulkách. Bailey ji přesvědčil, aby

Stevie Wright (uprostřed) a The Easybeats.

Po dvou týdnech byl mozek Stevieho Wrighta tak těžce poškozen 14 šokovými terapiemi, že nebyl schopen psát písně po dalších 10 let.

v „hlubokém spánku“ pokračovala. Tentokrát byla z dané instituce propuštěna nejen s netknutou závislostí, ale i s vytrácějící se pamětí a s myšlenkami na sebevraždu.³⁸ O tu se skutečně krátce poté pokusila. Když odešla od dr. Baileyho, byla Lamondová nakonec schopná se zbavit své drogové závislosti.³⁹

Jinou Baileyho obětí byl zpěvák Stevie Wright. V 60. letech byl Wright sólovým zpěvákem v rockové skupině The Easybeats, která byla v Austrálii jedničkou a s níž měl řadu hitů jako *She's So Fine* a *Friday On My Mind*. V osmnácti letech mířil k mezinárodní

slávě. V jednadvaceti byla ale jeho sláva pryč. Skupina se rozpadla. Wright začal být závislý na heroinu. Přijali ho do nemocnice Chelmsford na terapii „hlubokým spánkem“. Když se po dvou týdnech probudil, jeho mozek byl poškozen čtrnácti elektrošoky tak těžce, že dalších deset let nebyl schopen napsat jakoukoli píseň. Jeho dřívější tvůrčí schopnosti se mu již nikdy zcela nevrátily. Wright skončil na vládní podpoře pro invalidy.⁴⁰

V roce 1979 Baileyho hrůzovláda skončila. Jeho oběti se spojily s Občanskou komisí za lidská práva a bylo zahájeno vládní vyšetřování. Léčba hlubokým spánkem byla zakázána, ti, kteří přežili, byli odškodněni a nemocnice Chelmsford uzavřena. Bailey sám před svými oběťmi uprchl tak, že spáchal sebevraždu. Modifikované formy této metody se však nadále v mnoha zemích včetně Jihoafrické republiky používají, také jako „léčba“ drogové závislosti.

BOJ OBĚTÍ ZA SPRAVEDLNOST:
Více než 1 000 lidí bylo v Sydney v Austrálii podrobeno léčbě hlubokým spánkem (DST). Smrtící kombinace drogami vyvolaného komatu a elektrošoků do svého zákazu v roce 1983 nakonec zabila 48 lidí. I když byly oběti odškodněny, smrtící DST se dnes pořád používá v zemích jako je Jihoafrická republika a pro „léčení“ drogové závislosti.

FRANCES FARMEROVÁ

1914–1970

Životní příběh herečky Frances Farmerové byl ztvárněn Jessicou Langeovou v roce 1982 ve filmu *Frances*. Je to příběh kruté a neodpuštělné destrukce, kterou nejtalentovanější herečce své doby způsobili psychiatři.

Farmerová byla nádherná filmová a divadelní herečka, jejíž kariéra začala v Hollywoodu a na Broadwayi ve 30. a 40. letech. Do svých 27 let se objevila v 18 filmech, ve třech hrách na Broadwayi a v 30 velkých rozhlasových programech. Porovnávali ji s velkou Gretou Garbo.

Napětí z řady rozvrácených vztahů a stres z požadavků její kariéry ji také přivedly k závislosti na amfetaminu, který jí byl předepsán pro udržení její tělesné váhy. Farmerová byla poslána do psychiatrického ústavu v roce 1943. Byl to konec její kariéry, protože příštích sedm let strávila v institucích pro duševně choré a byla přinucena podstoupit brutální a nefunkční léčbu elektrošoky a léky. Dostala také 90 inzulinových šoků. Když se snažila uniknout, psychiatři ji jako trest naordinovali více ECT ve snaze zlomit její vzdornou a odbojnou vůli. Když ani to z ní neudělalo „modelového“ pacienta, použili na ni „hydroterapii“ – byla svlečena a hozena do vany s ledově studenou vodou, kde ji nechali šest až osm hodin. Protože nebyla schopna kvůli drogově navozené strnulosti klást žádný odpor, znásilnili ji ústavní zřízení a byla pronajata místním vojákům jako sexuální hračka: „Jednou z nejjasnějších vzpomínek některých dlouholetých obyvatel ústavu byl pohled na Frances Farmerovou, jak ji drží zřízenci a znásilňují opilí vojáci.“

Poslední „léčba“ Farmerové byla v rukou Waltera J. Freemana, psychiatrického cara lobotomie. Frances Farmerová své schopnosti nikdy znovu nezískala. Pochopila, že psychiatři „systematicky ničili jedinou věc, které se v životě dokázala držet – víru ve vlastní uměleckou tvořivost“.⁴¹

Zemřela ve věku 57 let, opuštěná a se zlomeným duchem.

„Nikdy se neutěšujte vírou, že ta hrůza pominula, protože dnes je stejně tak hrozná a stejně tak zlověstná, jako byla v opovrženímhodné éře Bedlamu. Já však musím ty hrůzy vyprávět tak, jak si je pamatuji, v naději, že se dá v lidstvu do pohybu nějaká síla, která navždy osvobodí ty nešťastné bytosti, které jsou pořád ještě uvězněny v zastrčených odděleních upadajících ústavů.“

– Frances Farmerová

Ve svém rozhovoru pro E! Entertainment připustil Frank Freeman, syn cara lobotomie, Waltera Freemana, že na fotografii (na straně 21) je jeho otec, jak provádí operaci na Frances Farmerové.

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 V první polovině dvacátého století se řada jazzových velikanů, včetně Billie Holidayové, Buda Powella a Charlieho „Birda“ Parkera, uchýlila k heroinu a pouličním drogám, aby se zbavili tíhy tehdejšího rasizmu.

2 Umělcům byly často předepisovány silné mysl otupující tisíce prostředky, které byly mnohem návykovější než látky, od kterých se snažili odvyknout.

3 Charlie „Bird“ Parker dostal silné psychotropní léky, které na něj měly negativní tělesné účinky. Tak tak že unikl elektrošokové léčbě, když jistý lékař pochopil, že by zničila jeho umělecké schopnosti.

4 Když Buda Powella zbila policie a dostal se do psychiatrického zařízení, odmítli mu psychiatři věřit, že je pianista a skladatel a určili mu diagnózu „sebeklam velikášství“ a nasadili mu svěrací kazajku. Dostal elektrošoky a léky, což nakonec vedlo k jeho postupné degeneraci a smrti.

Billie Holidayová hledala u psychiatrů pomoc ve snaze zbavit se svého zhoubného návyku na drogy. Léčba selhala a její život se díky závislosti zhroutil.

KAPITOLA ČTYŘI

Zacíleno na osobnosti jazzu

Píseň „Podivné ovoce“ (Strange Fruit) od Billie Holidayové byla silnou narážkou na rasismus, zejména vraždění jižanských černochů během lynčování bílými. Holidayová mluví o účincích rasizmu: Při vystoupení v Detroitu s Countem Basiem bílí majitelé klubu řekli, že její obličej je „příliš žlutý na to, abych zpívala s jeho kapelou složenou jen z černochů. Někdo by si mohl myslet, že jsem běloška, když by jsem nebyla správně nasvícená. Tak sehnali speciální tmavé líčidlo a řekli mi, že si ho mám dát na obličej... Řekla jsem, že to neudělám. Jenže oni s námi měli smlouvu, a kdybych odmítla, tak to mohlo znamenat velký problém s budoucími koncerty nejen pro mě, ale i pro zbytek kapely.“⁴²

Scotty Wright, který psal pro *Jazz Education*, napsal, že dokonce i slavní afroameričtí jazzoví umělci byli velmi uráženi kvůli barvě své pleti. Následkem toho „žalostné množství umělců propadlo drogám, když se pokoušeli potlačit bolest a ponížení zažívané mimo pódium, aby na pódiu mohli být otevřenější a v harmonii se svým uměním.“⁴³

Ve třicátých a čtyřicátých letech způsobil heroin mnoha jazzovým umělcům to, co psychedelické látky a tisíce prostředky způsobily rockovým

muzikantům v letech šedesátých. Potlačením nervového systému vytváří heroin iluzi „nebojácnosti a sebedůvěry a způsobuje, že hudebníci věří, že mohou zahrát odvážné kousky s bezstarostnou nespoutaností“.⁴⁴

Seznam obětí byl dlouhý: Billie Holidayová, Bud Powell, Charlie Parker a další.

Víra v to, že psychiatrie „vyléčí“ jejich závislost, byla osudovou chybou.

V roce 1946 se Billie Holidayová pokusila překonat svou závislost na heroinu a nastoupila do soukromého psychiatrického zařízení, kde zaplatila 2 000 dolarů – na svou dobu velké peníze. Do jediného roku od „terapie“ jí však zatkli kvůli drogám.

V roce 1946 se Holidayová pokusila překonat svou závislost na heroinu a nastoupila do soukromého psychiatrického zařízení. Veřejně prohlášovala, že se léčí z nervového zhroucení. Zaplatila 2 000 dolarů za třítydenní „léčbu“ – na svou dobu velké peníze. Do jediného roku od „terapie“ jí však zatkli za užívání drog a její pra-

covní povolení – které bylo potřeba pro práci v kabaretech v New Yorku – bylo zrušeno. Zemřela v domácím vězení v městské nemocnici v červenci roku 1959.⁴⁵

Charlie „Bird“ Parker se narodil v roce 1920. Již ve svých 15 letech byl aktivním hudebníkem a vnášel do jazzu nové nápady a později – spolu s dalšími umělci – vytvořil *bebop* (druh americké jazzové hudby), který byl považován za odraz bolesti a zoufalství černochů z ghet. V roce 1946

Charlie Parker

ECT „by mohlo trvale poškodit reflexy Charlieho Parkera, degradovat jej na ovladatelnou osobnost [a] velmi průměrného hudebníka“.

– dr. Richard Freeman, který zabránil tomu, aby Parker dostával šoky, ale nechal ho užívat ohlupující psychiatrické léky

„Birda“ zatkli v Los Angeles za přechovávání drog a uvěznil v Camarillském státním psychiatrickém zařízení.⁴⁶ O vlasek unikl elektrošoku, když lékař Richard Freeman zasáhl se slovy: „Mohlo by to trvale poškodit Parkerovy reflexy, degradovat jej na ovladatelnou osobnost [a] velmi průměrného hudebníka.“⁴⁷ Stále však dostával silné psychotropní léky. Po propuštění z psychiatrického zařízení se vrátil do stejného rasistického a drogami prosyceného prostředí, ve kterém vyrůstal. 12. března 1955 „Bird“ zemřel na srdeční infarkt způsobený stavem souvisejícím s drogami a alkoholem. Bylo mu 34 let.

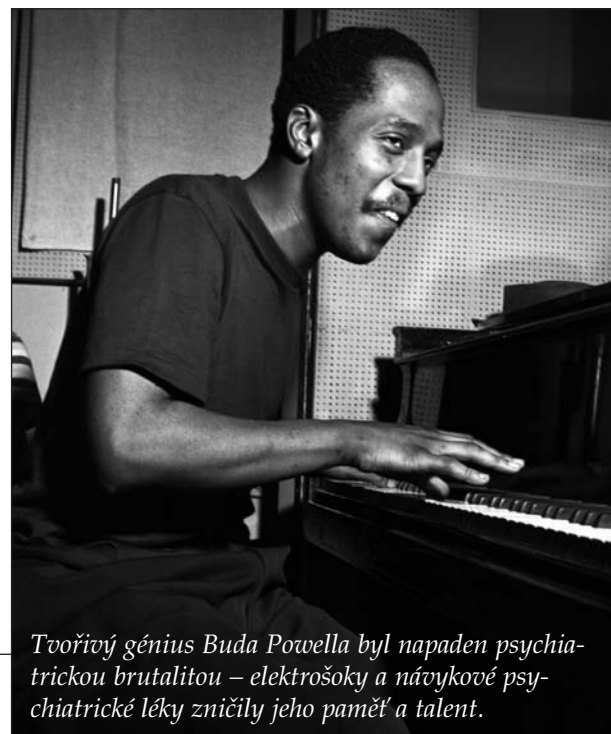
Bud Powell udělal pro píáno to, co Charlie „Bird“ Parker udělal pro saxofon. Také pomohl vytvořit *bebop*. Powell byl zázračným dítětem, které se narodilo v Harlemu v roce 1924. Ve svých sedmi letech jej muzikanti z okolí brávali s sebou, aby ostatní mohli obdivovat jeho hru. První nahrávku vydal, když mu bylo 19 let.⁴⁸

V roce 1945 Powella po těžkém zbití policisty umístili do psychiatrického zařízení v Bellevue na pozorování. Na přijímacím formuláři jako své

povolání uvedl: „Pianista a autor více než 1 000 skladeb.“ Přítomný psychiatr mu určil diagnózu „sebeklam velikášství“ a dal jej do svěřací kazajky. Powell pak většinu roku strávil zotavováním se z policejního útoku a následné léčby. Trpěl mučivými bolestmi hlavy, záchvaty a nevyrovnaným chováním. V roce 1947, krátce po složení skladby „Celia“ na počest své dcery, byl hospitalizován na 11 měsíců. Zatímco Charlie Parker unikl elektrošokům kvůli hrozbě známé nenapravitelné škody, kterou by to způsobilo na jeho hudebních schopnostech, Powell takové štěstí neměl. Jeho přítel Jackie Maclean řekl: „Kvůli té léčbě, co mu dali [elektrošoky], si toho Bud ze svého života před hospitalizací ve skutečnosti moc nepamatoval... Když jsem mu zmínil některá jména, zastavil se, přemýšlel a zeptal se mě: ‚Kdo?‘“

Powell byl po zatčení kvůli narkotikám uvězněn ve státním psychiatrickém zařízení v Pilgrimu na dalších 11 měsíců a podroben dalším elektrošokům. Jeho zdraví se začalo rapidně zhoršovat. V roce 1959 se přestěhoval do Francie, kde mu byl nadále podáván Thorazin – silný utišovací prostředek známý jako „chemická lobotomie“.

V roce 1964 byl Powell opuchlý, jeho zrak nepřítomný a chodil šoupavým krokem, který prozrazoval jeho zdrogovaný stav.⁴⁹ Zemřel 16. srpna toho roku částečně na selhání jater, tuberkulózu a špatnou výživu. Pět tisíc lidí lemovalo ulice Harlemu, aby mu vzdalo hold na jeho poslední cestě.

Tvořivý génius Buda Powella byl napaden psychiatrickou brutalitou – elektrošoky a návykové psychiatrické léky zničily jeho paměť a talent.

Poselství Chicka Corey

Chick Corea, legendární jazzový skladatel a pianista, byl 31krát nominován na cenu Grammy a jedenáctkrát Grammy získal. Nahrál a vydal hudbu Buda Powella na albu „Vzpomínka na Buda Powella“.

Umělec obvykle stráví celou první část svého života vývojem svého uměleckého stylu. Cvičení, používání, zácvik, prozkoumávání nezmapovaných oblastí, učení se všemi možnými způsoby, kterými je schopen se učit. Za tuto oddanou práci není žádná odměna. Je to jeho investice do budoucích snů.

Úspěšní umělci mají vytrvalost, která ignoruje nezdary, pády a potíže se základním přežitím, jako je jídlo a přístřeší – prostě jdou dál za svým původním tvořivým cílem. Jsou věrní účinku, který chtějí svým uměním vytvořit – jdou prostě dál bez ohledu na okolí.

Umělec musí svým uměním lidi oslovit, a to bez ohledu na to, jak tvrdě proti němu jeho okolí pracuje. Musí se naučit udržet si svoji integritu neporušenou, a přesto současně vydělat dostatek peněz na to, aby zaplatil nájem. To je docela tvrdý oříšek.

Ani zdaleka to není snadná cesta, jak vám řekne každý úspěšný umělec.

Opravdu málokdo z davu vynikne a vytvoří odkaz silného a jedinečně tvořivého díla, které mu právem vyslouží titul génia.

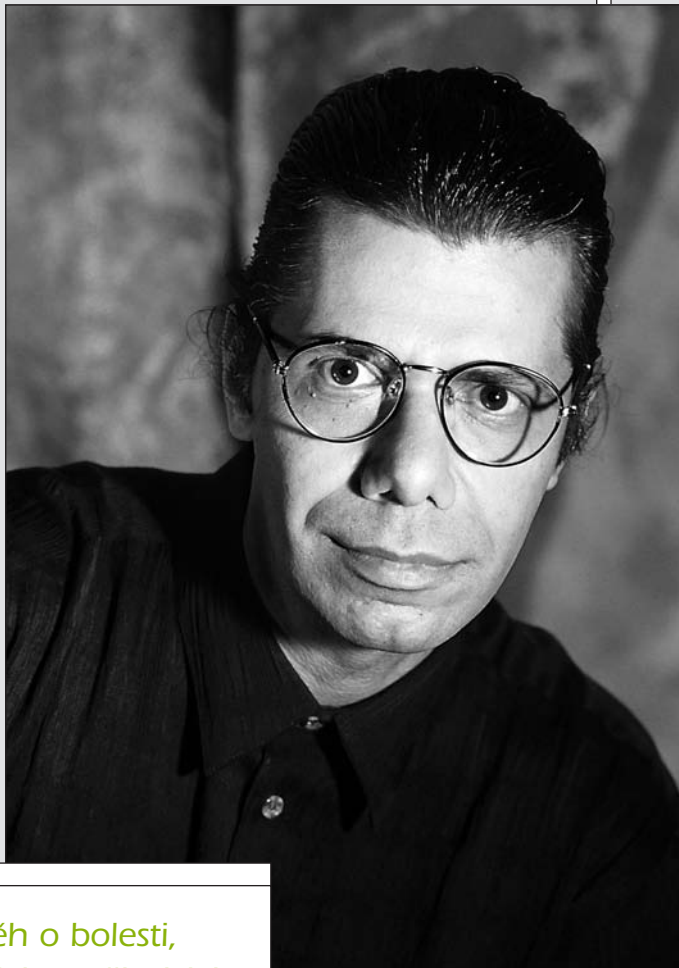
Ve většině případů si však takový umělecký úspěch vyžádá vysokou cenu – cenu, která nemá vůbec nic společného s uměním a má hodně co dělat se závažnou manipulací a ničením umělců všech oborů. Bud Powell – tvůrčí génius v mém oboru – je člověk, který tuto cenu tragickým způsobem zaplatil.

V krátkosti zde píšou nikoliv o jeho obrovském uměleckém nadání – to jsem vyzdvihl jinde –, ale o zbytečné a brutální psychiatrické léčbě, která stoupající měrou ohrozila jeho nejplodnější roky a nakonec zničila podstatu jeho tvořivosti.

Pravdivý příběh o bolesti, zmatku a zmařených

„Pravdivý příběh o bolesti, zmatku a zmařených uměleckých snech, které psychiatrie (spolu se svými sestřenicemi psychologií a psychoanalýzou) vnesla mezi umělce, je příběh, který musí být zveřejněn a pochopen.“

– Chick Corea, jazzový hudebník a jedenáctinásobný držitel ceny Grammy

uměleckých snech, které psychiatrie (spolu se svými sestřenicemi psychologií a psychoanalýzou) vnesla mezi umělce, je příběh, který musí být zveřejněn a pochopen. Bez porozumění životu nebo umění tito lidé nemohou léčit ani skutečně pomoci a jsou extrémně nebezpeční vašemu umě-

leckému zdraví a růstu. Vyhledání jejich formy „pomoci“ k lepšímu zvládnutí nevyhnutelných tlaků a stresů spojených s tím, že je člověk umělcem, jen uvede vaši tvořivost do ještě většího zmatku, oslabí ji a nakonec zničí.

Tuto radu předkládám upřímně každému, kdo je v jakémkoli ohledu umělecky aktivní a koho zajímá jeho vlastní úspěch nebo lepší přežití.

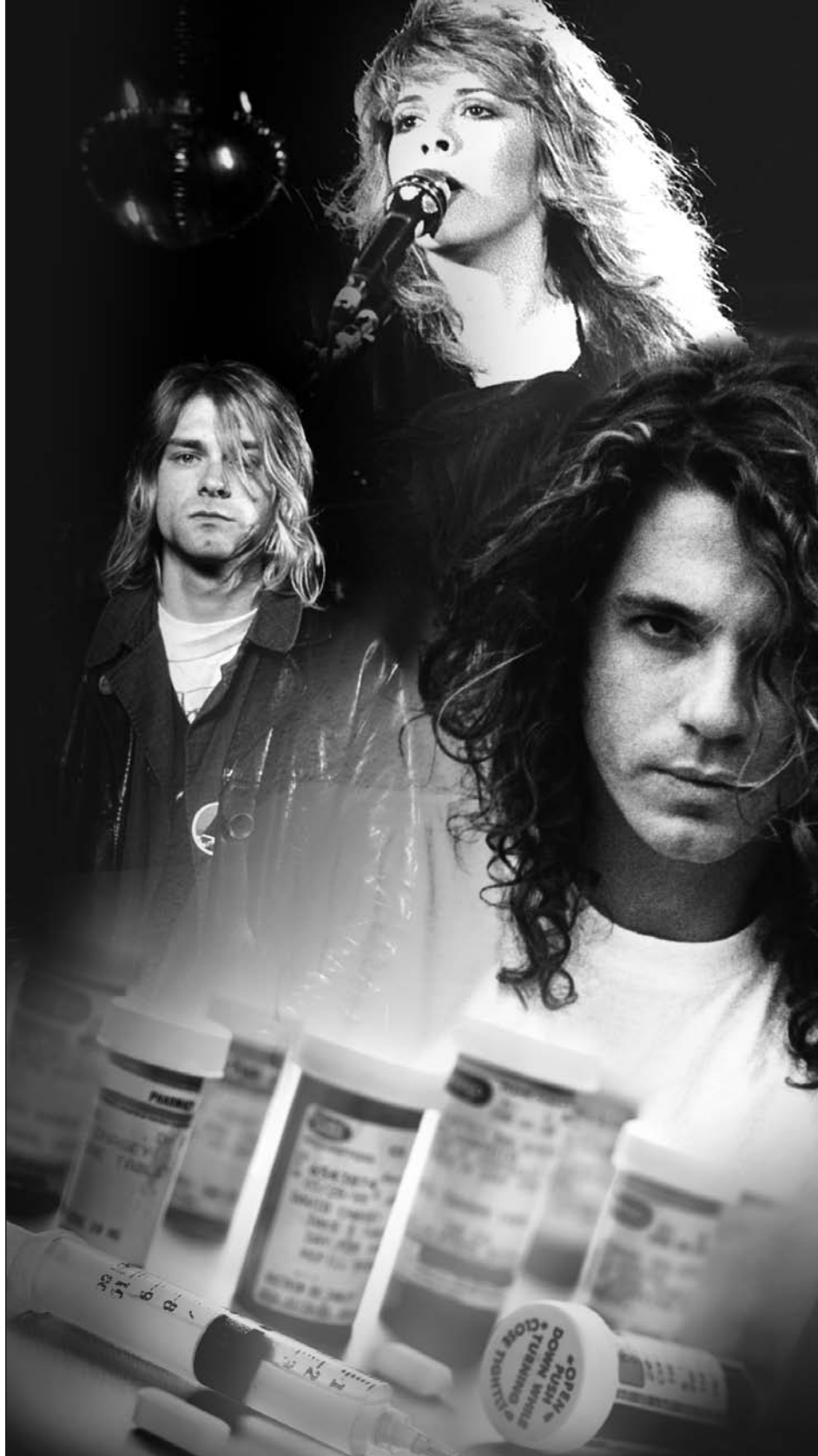
DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Na stres způsobený slávou a vztahy, které jsou vždy středem pozornosti, se umělcům jako „rychlé řešení“ předepisují psychotropní léky. Pro mnohé to bylo velmi nebezpečné a vedlo to k jejich tragické smrti.

2 Producent Don Simpson, zpěvák Chuck Negron (skupina Three Dog Night), herec a komik Eric Douglas – všichni se stali obětí selhání psychiatrických programů rehabilitace drogově závislých, které jen způsobily jejich závislost na psychiatrických léčích a nakonec, v případě Simpsona a Douglase, vedly k jejich smrti. Zpěvák INXS, Michael Hutchence, byl také jednou z obětí.

3 V roce 2004 vydal FDA (americký Úřad pro kontrolu potravin a léků) veřejné varování před nejnovějšími psychiatrickými antidepresivy, která způsobují sebevražedné a nepřátelské sklony. Jsou to léky, které byly neuváženě propagovány ve filmech a televizních seriálech, což nechtěně prohloubilo kulturu psychotropních drog.

4 Bylo rovněž odhaleno, že antipsychotika [nebo neuroleptika] způsobují nesoustředěnost, emocionální otupělost, sexuální dysfunkci, výtok z prsou, krevní onemocnění a životu nebezpečnou cukrovku.

Smrt Kurta Cobaina (Nirvana) a Michaela Hutchence (INXS) se dá vysledovat až k selhání psychiatrických programů pro rehabilitaci drogově závislých nebo k předepsání léků vyvolávajících sebevražedné sklony. Stevie Nicksová (Fleetwood Mac) řekla, že sedativum Klonopin bylo horší než její návyk na kokain a bylo těžší mu odvyknout.

KAPITOLA PĚT

Psychiatrické léky škodí

Ve svém románu z roku 1932 *Báječný nový svět* (*Brave New World* – v ČR vyšel pod názvem *Konec civilizace*) vypráví Aldous Huxley o utopické, ale totalitní společnosti ovládané drogami: „A diktátor... udělá dobře, když bude všemožně podporovat... svobodu snění pod vlivem drog, filmů a rádia. Pomůže to smířit jeho poddané s porobou, jež je jejich osudem.“⁵⁰

Dnes s rostoucím předepisováním psychotropních léků je Huxleyho *Báječný nový svět* velmi skutečný.

Jak napsal spisovatel Donald Spoto v knize *Vášeň pro život* (*A Passion for Life*), „pilulky, injekce, amfetaminy, barbituráty – to byla výzbroj pro dobrý život, znak bohatého a oslňujícího harmonogramu, režim téměř tak oblíbený jako časté návštěvy terapeutů a psychiatrů... Ale pro

mnoho celebrit byla ze všeho nejlepší „dávka života-budiče“ od Maxe Jacobsona [přezdívaného dr. Pohoda]. Byla to nitrožilní dávka amfetaminů..., která poskytovala okamžitý pocit zvýšené mentální kapacity, snižovala potřebu spánku a navozovala nepřirozený stav euforie. Bylo to kontroverzní, nicméně ještě ne ilegální, a tato dávka byla mnohými vysoce ceněna do té doby, než se projevil hrůzy způsobované závislostí.“⁵¹

Spoto dále napsal: „Jacobsonův seznam pacientů byl dlouhý a ohromující (byli mezi nimi Tennessee Williams, Cecil B. De Mille, Zero Mostel a Margaret

Leightonová) a fyzická a mentální závislost, kterou u nich pomocí léků vytvořil, neustále přiváděly bohaté a slavné k jeho dveřím.“⁵²

Prezident John F. Kennedy, Elizabeth Taylorová, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger a Anthony Quinn také dostali Jacobsonovy chemické bomby. Debbie Reynoldsová, v té době vdaná za Eddieho Fishera, řekla v roce 1989 pro *San Francisco Chronicle*: „Neuvědomila jsem si, co

se dělo a kam povedou jeho návštěvy Maxe Jacobsona – doktora ‚Životabudiče‘, který byl vždy připraven dát celebritám jejich injekci. Říkala jsem mu ‚doktor Jehla‘.“

Psychiatrické léky jsou vysoce návykové. Psychiatři to vědí, což jejich zločinu přitěžuje.

Don Simpson, jeden z nejúspěšnějších producentů Hollywoodu (*Top*

Gun, *Flashdance*, *Policijci z Beverly Hills* a *Skála*), byl tragickým příkladem psychiatrické nezodpovědnosti. Byly mu předepsány psychiatrické léky, které mu měly pomoci odvyknout od užívání pouličních drog – jedna návyková chemikálie jednoduše nahradila druhou. 19. ledna 1996 byl Simpson nalezen mrtvý ve svém domě po značném předávkování léky. Policie objevila v domě 80 lahviček od léků na předpis. Pitva ukázala, že koktejl z kokainu a předepsaných stimulancií, anti-depresiv, sedativ a prostředků na uklidnění způsobil selhání srdce a smrt.⁵³

Prezident John F. Kennedy, Elizabeth Taylorová, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger, Anthony Quinn a Tennessee Williams byli také vystaveni účinkům směsi psychotropních drog psychiatra Maxe Jacobsona...

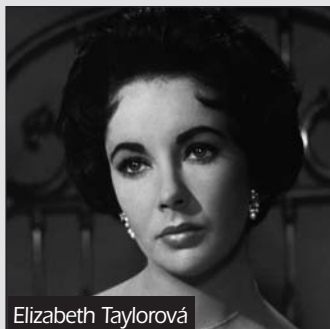
Psychiatrický drogový dealer slavných

Newyorský psychiatr Max Jacobson („doktor Poho-da“) celu řadu let píchal amfetaminy a jiné psychiatrické léky do žil desítek nejuznávanějších umělců, spisovatelů a politiků země, mimo jiné Eddyho Fishera, Anthonyho Quinna a Elizabeth Taylorové. Specializoval se na předepisování a podávání amfetaminů ne pro léčení „poruch“, ale ke zvednutí nálady *zdravých* pacientů. Nejznámějšími pacienty tohoto psychiatra byli prezident John F. Kennedy a první dáma Jacqueline Kennedyová. Jacobson se vychloubal každému, kdo byl ochoten mu naslouchat, že mu Kennedyovi darovali jehlici do kravaty jako výraz vděčnosti. Prohlašoval: „Cestoval jsem s Kennedyovými. Ošetřoval jsem Kennedyovi. Jacka Kennedyho. Jacqueline Kennedyovou. Nikdy by to beze mě nezvládli.“⁶²

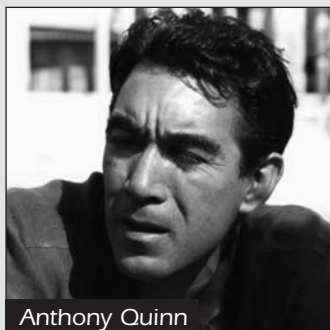
Debbie Reynoldsová, která se provdala za Eddieho Fishera v době jeho „léčení“ Jacobsonem, tomuto psychiatrovi přezdívala „doktor Jehla“. Ronald K. Siegel, psychofarmakolog z UCLA (Kalifornská univerzita v Los Angeles), který studoval metamfetaminy, které byly součástí Jacobsonova drogového koktejlu, řekl, že zpočátku vyvolávají „pocity euforie, energie a jistoty. Pokračující užívání vede k depresi, ospalosti a rostoucí toleranci drogy, která vyvolává ještě větší spotřebu.“

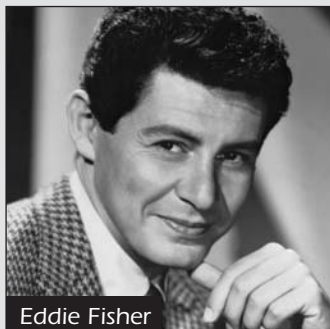
John F. Kennedy

Elizabeth Taylorová

Anthony Quinn

Eddie Fisher

Bývalý zpěvák skupiny Three Dog Night Chuck Negron, který prošel stejným psychiatrickým substitučním programem jako Simpson a který se také nedokázal zbavit návyku, řekl: „Propustili mě s jinými drogami, které byly legální...V jednom momentě jsem skončil s ještě větším návykem na ty předepsané věci, než jsem měl, když jsem poprvé nastoupil léčbu.“ V roce 1993 obvinila Kalifornská lékařská komora psychiatra Roberta P. Freemonta, který dělal „detoxifikační“ program, z hrubé nedbalosti a neprofesionálního počínání při nadměrném předepisování léků a vedení léčby bez řádných průběžných vyšetření. Freemont zemřel, než Komora dokončila vyšetřování.⁵⁴

6. července 2004 zemřel Eric Douglas, syn Kirka Douglase a nevlastní bratr Michaela Douglase, na „akutní intoxikaci“ způsobenou předepsanými uklidňujícími prostředky a léky proti bolesti v kombinaci s alkoholem.⁵⁵ Tento herec a komik, jehož smrt byla koronerem označena za „náhodné předávkování“, je dalším tragickým příkladem selhání psychiatrických rehabilitačních programů. Článek v *Los Angeles Times* o jeho smrti poznamenal: „Soudní a lékařské záznamy nasvědčují tomu, že Douglasův konečný osudný pád mohl být zapříčiněn léčbou psychiatra, jemuž byla Kalifornskou lékařskou komorou následně odebrána jeho licence.“ V roce 2001 zahájil Kirk Douglas soudní řízení proti psychiatrovi Williamu O. Leaderovi, který Erica léčil v letech 1997 až 1999. Soud prohlásil, že Leaderovy téměř smrtící dávky psychiatrických léků zneschopnily Douglase natolik, že nebyl schopen se o sebe starat a dvakrát téměř zemřel. Dle soudních dokumentů Leader také „předepisoval léky po telefonu bez toho, aniž by Douglase viděl“. Spor byl vyřešen mimosoudně v květnu 2004.⁵⁶

Zatímco psychiatrie klamavým způsobem vytváří falešný dojem vědy a bez jediného důkazu prohlašuje, že „biochemická nerovnováha v mozku“ způsobuje duševní poruchy a závislost, ve skutečnosti neusiluje o nic víc než o manipulaci a kontrolu nad životy lidí.

Podívejme se na výroky psychiatra Nathana Klineho a jeho stoupenců z roku 1967, které naznačily plán psychotropní budoucnosti společnosti pro rok 2000: „Ti z nás, kteří pracují v tomto oboru, vidí rozvíjející se potenciál téměř totálního ovládnutí emocionálního stavu lidí, jejich mentálního fungování a vůle konat. Tyto lidské fenomény lze nastartovat, zastavit nebo eliminovat použitím nejrůznějších druhů chemických látek. To, čeho jsme s naší vědou schopni, nyní ovlivní celou společnost.“⁵⁷

Komik Eric Douglas, syn Kirka Douglassa, bojoval s problémy zneužívání drog, ale nakonec podlehl silné kombinaci psychotropních léků a alkoholu.

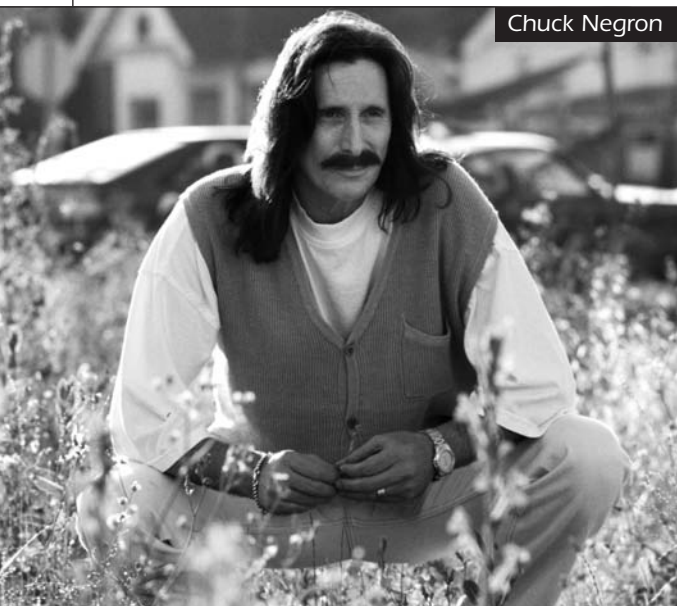

Eric a Kirk Douglasovi

A skutečně společnost ovlivnili. Miliony lidí nyní užívají psychotropní léky. Psychiatři je předepisují, přičemž vědomě ignorují jejich nebezpečné vedlejší účinky a návykovost a udržují širokou veřejnost „v žalostné nevědomosti o jejich nebezpečnosti“.⁵⁸

Stevie Nicksová, jedinečná sólová zpěvačka kapely Fleetwood Mac, je toho důkazem. V roce 2001 vydala své sólové album – své první od roku 1993. Také veřejně přiznala, co způsobilo její osmiletou pauzu na hudebním poli: byla závislá na sedativu Klonopin, který jí předepsal psychiatr. „Právě jsem přestala brát kokain,“ řekla pro *Entertainment Weekly*, „a bylo to asi měsíc a půl poté, co jsem byla v pohodě, úplně v pohodě. [Ale] abych uklidnila povyk všech kolem mě, zašla jsem za psychiatrem. Bylo to špatné rozhodnutí... Bylo fakt příšerné, že jsem mohla vejít do psychiatrické ambulance a oni mi mohli předepsat medikamenty, které téměř zničily moji kariéru, mě a moje rodiče – protože mě na ta léta úplně ztratili.“⁵⁹ V dalším rozhovoru řekla: „Moje kreativita se ztratila. Stala jsem se tím, čemu říkáám lhovatel. Už jsem se vůbec o nic nestarala.“⁶⁰

Jakkoli však byla závislost na kokainu noční můrou, nic jí nepřipravilo na odvykání psychiatrickým lékům. Klonopin je jedním z rodiny sedativ zvaných

Chuck Negron

Stevie Nicksová (uprostřed) a Fleetwood Mac

„Bylo to fakt příšerné, že jsem mohla vejít do psychiatrické ambulance a oni mi mohli předepsat medikamenty, které téměř zničily moji kariéru, mě a mé rodiče – protože mě na ta léta úplně ztratili...“

– Stevie Nicksová, sólová zpěvačka skupiny Fleetwood Mac, hovoří o závislosti na sedativech

benzodiazepiny. Lékařské studie ukázaly, že závislost na nich může vzniknout již po 14 dnech užívání. Z toho důvodu jim musí člověk, podle lékařských doporučení, odvykat jen pomalu. Stevie Nicksová mluvila o svých intenzivních problémech, které měla, když chtěla odvyknout Klonopinu: „Byla jsem jediná, kdo si uvědomoval, že mě [lék] zabíjí... Byla jsem tam nemocná [kvůli léčení návyku] 45 dnů – velmi, velmi nemocná. A viděla jsem, jak generace drogově závislých přicházejí a odcházejí. Víte, lidé na heroinu, 12 dnů... a byli pryč. A já jsem tam prostě pořád byla.“⁶¹

Psychofarmaka nepomáhají člověku zvýšit jeho tvůrčí schopnosti nebo dodat více vědomostí o životě či mysli; neumožňují člověku vyřešit své problémy. Mohou přimět člověka k tomu, aby věřil, že jeho problémy byly zvládnuty, že se mu daří lépe. Ale vše, co se stalo, je, že si jich je méně vědom a má nad nimi menší kontrolu. Původní problém nebo krize tam pořád je, nevyřešena.

Tyto drogy jsou dnes akceptovány do takové míry a psychiatrie se tak agresivně uvedla na trh jako odvětví medicíny, že se považují za *léky* na předpis, ne za život ohrožující látky, jimiž ve skutečnosti jsou.

Chuck Negron, zpěvák kapely Three Dog Night, podstoupil stejný psychiatrický substituční program jako producent Don Simpson. Svého návyku se nezbavil a řekl, že předepsané psychiatrické léky vytvořily ještě „větší závislost“.

DROGY, násilí a sebevražda

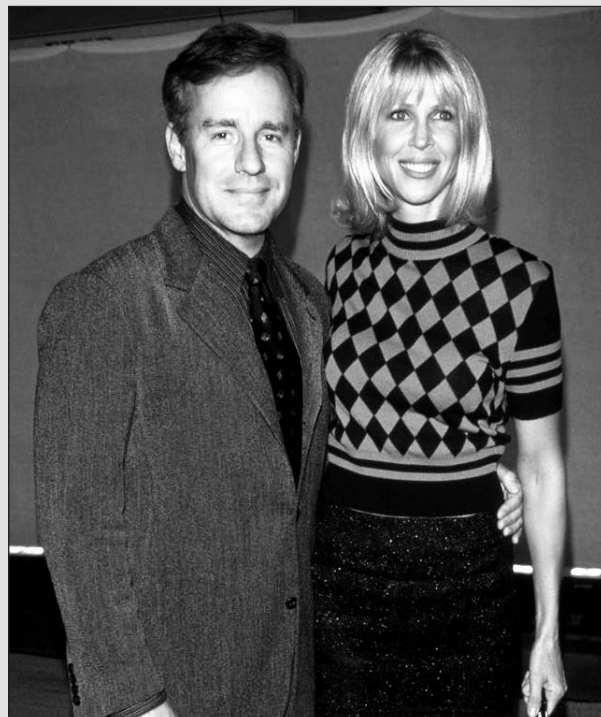
Brynn Hartmanová, 28. května 1998, zavraždila svého manžela, komika Phila Hartmana – známého svým působením v tak populárních televizních pořadech, jako jsou *Saturday Night Live*, *Simpsonovi* (*The Simpsons*) a *Takoví normální mimozemšťani* (*Third Rock From The Sun*) – předtím, než se sama zabila. Užívala selektivní inhibitor zpětného vychytávání serotoninu (SSRI), antidepresivum, které v jejím těle spolu s alkoholem a kokainem objevil koroner. Žaloba podaná v roce 1999 správcem Hartmanovy pozůstalosti tvrdila, že psychiatr Arthur Sorosky dal paní Hartmanové v březnu toho roku zkušební dávku zmíněného antidepresiva a že během několika týdnů před zastřelením řekla svým přátelům o vedlejších účincích, které vyvolávaly její pocit „...jako kdyby měla vyskočit z kůže“. Žaloba dále uváděla, že čtyři dny před incidentem kontaktovala psychiatra, aby jí pomohl – on jí pouze doporučil, aby dávky snížila na půlku. Žaloba podaná rodinnými příslušníky byla vyrovnaná mimosoudně.⁶³

Dr. Joseph Glenmullen z lékařské fakulty Harvardské univerzity a autor knihy *Protireakce na Prozac* (*Prozac Backlash*) říká, že lidé, kteří užívají SSRI, se mohou „stát velmi roztržitými... Cítí se, jakoby měli vyskočit z kůže. Vznětlivost a impulzivnost může z lidí udělat sebevrahy nebo vrahy.“⁶⁴

V březnu 2004 varoval poradní výbor amerického Úřadu pro kontrolu potravin a léků (FDA) ve svém „doporučení pro veřejné zdraví“: „Neklidnost, rozrušení, projevy náhlé úzkosti, nespavost, podrážděnost, hostilita (nepřátelství), impulzivnost, akatizie (neklid a neschopnost setrvat v klidu), hypomanie a mánie byly hlášeny u dospělých a pediatrických pacientů léčených antidepresivy [SSRI]...“⁶⁵ V říjnu 2004 FDA nařídil na obal SSRI umístit viditelné varování před rizikem sebevraždy. To však neupozorňuje na to, že tyto léky mají sklon vyvolávat vražedné chování a že děti a dospělí kvůli nim umírají.

Dr. David Healy, ředitel katedry psychologické medicíny Waleské univerzity v Severním Walesu, který vedl rozsáhlý výzkum ohledně SSRI, uzavírá: „Co je velmi, velmi jasné je, že lidé užívající tyto léky se začnou chovat nepřátelsky.“⁶⁶

Jak uvedl časopis *Washington Times' Insight* v článku o střelení na střední škole Columbine: „I když byli Američani neuvěřitelným střelením na

Tři dny před zastřelením svého manžela, komika Phila Hartmana, a sebe, řekla Brynn Hartmanová přátelům o vedlejších účincích antidepresiv, které vyvolávaly pocit, „...jako kdyby měla vyskočit z kůže“.

školách šokováni, jen málo si jich všimlo, jak mnoho střelců patří mezi 6 milionů dětí, které dnes užívají psychofarmaka.“⁶⁷ Osnovatel střelení, Eric Harris, užíval antidepresiva, mezi jejichž vedlejší účinky patří mánie, podrážděnost,

agresivita a hostilita.⁶⁸ Podle vlastních zpráv psychiatrů může u lidí vytvořit „neuvěřitelné, grandiózní a značně propracované plány, včetně masového vraždění...“⁶⁹

V roce 1998 se Michael Hutchence, sólový zpěvák australské rockové skupiny INXS, zabil poté, co zkombinoval alkohol s antidepresivem vyvolávajícím sebevražedné a násilnické sklony. Pitva ukázala, že se Hutchence „oběsil na svém vlastním opasku, přičemž se utrhlá přezka a jeho tělo bylo nalezeno klečící na podlaze obličejem ke dveřím.“

Kytarista kapely INXS Tim Farris řekl médiím: „Nemůžu se na Michaela zlobit... Myslím, že by lidi na celém světě měli být velmi opatrní, co se týče užívání antidepresiv... Lidé by [si měli uvědomit], jaké věci si cpou do těla.“⁷⁰

V roce 1997 byl zpěvák a skladatel Elliott Smith nominován na Oscara za nejlepší titulní píseň *Misery*, která zazněla ve filmu *Dobry Will Hunting* (*Good Will Hunting*). Vyprodukoval dvě další CD a pracoval na dalším, když byl nalezen 21. října

2003 mrtev, zjevně díky vlastní rukou způsobené bodné ráně do hrudníku. Losangeleský psychiatr léčil Smithe z alkoholové a drogové závislosti. Pitva v jeho těle odhalila „předepsané množství antidepresiv a léků na syndrom hyperaktivity a snížené pozornosti, mimo jiné clonazepamu, mirtazapinu, atomozetinu a amfetaminu...“⁷¹

Herec Spaulding Gray se proslavil v roce 1987 díky svému filmovému monologu *Swimming to Cambodia* (Plavba do Kambodže). Hrál taky na Broadwayi hlavní roli ve hře Goreho Vidala *Ten nejlepší* (The Best Man). Po většinu svého života bojoval s falešnou diagnózou „dědičné deprese“ navzdory absenci důkazů pro tvrzení, že deprese je genetická nebo dědičná nemoc.

Od roku 2001, kdy se téměř zmrzačil při automobilové nehodě, strávil Gray 31 měsíců rekonvalescencí. Navzdory faktu, že – jak uvedli jeho přátelé – utrpěl frakturu lebky a fyzické trauma, mu psychiatři diagnostikovali depresi a předepsali mu koktejl psychiatrických léků. Vždy po neúspěšné léčbě následovalo nevyhnutelné přijetí do psychiatrického zařízení, stejně jako pokusy o sebevraždu. Jeho žena Kathie Russová o terapeutech řekla: „Každý s ním v podstatě strávil 10 minut a udělal s ním to samé.“ Jak nové psychiatrické léky a terapie selhávaly, sestupná spirála pokračovala. „Bral vše,

na co si vzpomenete. Antidepresiva, antipsychotika. Byl na Depakotu, když se poprvé pokusil skočit z mostu. Bral tak vysoké dávky, že byl úplně mimo,“ řekla.⁷²

„Byl to muž, který předtím nikdy ve svém životě nebral antidepresiva,“ řekla, „a teď každé ráno užíval směs pěti různých pilulek... Vzdal to. Prostě řekl: ‚Nic nefunguje.‘“

10. ledna 2004 opustil Gray svůj domov i rodinu, včetně tří dětí, a už se nikdy nevrátil. 7. března bylo jeho tělo nalezeno v řece East River v New Yorku – zjevná sebevražda.⁷³

Psychiatři vědí o souvislosti mezi psychiatrickými léky, násilím a sebevraždou. Ale obchod s předepisováním těchto léků je zjevně příliš dobrý a příliš lukrativní na to, aby s tím přestali – jenom kvůli ochraně nebo záchraně lidských životů.

Další škodlivé účinky léků

Ve filmu *Čistá duše* (A Beautiful Mind) je nositel Nobelovy ceny John Nash vyobrazen jako člověk, který se spoléhá na nejnovější psychiatrické léky, které brání recidivě jeho „schizofrenie“. Jde však o hollywoodskou fikci. Nash sám oponuje filmovému zpodobnění, podle kterého v době získání Nobelovy ceny užíval „novější léky“ (nejnovější antipsychotika). Ve skutečnosti Nash už 24 let nebral žádné psychiatrické léky a z rozrušeného stavu se zotavil přirozenou cestou.

Sedativa nebo benzodiazepiny mohou vyvolat netečnost, závrať, zmatenost, nervozitu, sexuální problémy, halucinace, noční můry, závažné deprese a extrémní neklid, nespavost, pocity na zvracení a svalový třes. Při náhlém přerušení užívání těchto léků byly zaznamenány epileptické záchvaty a úmrtí. Proto je důležité nikdy tyto léky nevysazovat bez příslušného lékařského dozoru, dokonce i když byly užívány jen několik málo týdnů.

Antipsychotika, také nazývaná „neuroleptika“ (nervy zachvacující), často způsobují obtíže při myšlení, špatnou koncentraci, noční můry, emocionální otupělost, depresi, pocit beznaděje a sexuální dysfunkci. Po fyzické stránce mohou zapříčinit *tardivní dyskinezi* – náhlé nekontrolovatelné bolestivé svalové křeče, kroutivé, svíjivé pohyby a grimasování, zejména u nohou, v obličeji, v ústech a jazyku, kdy se tvář stahuje do ohyzných výrazů. Dále vyvolávají *akatzii*, výrazný neklid, která bývá spojována s útočným a násilnickým chováním. Potenciálně smrtelný účinek je spojen s tzv. „maligním neuroleptickým

syndromem“, který zahrnuje svalovou ztuhlost, změny duševních stavů, nepravidelný puls či krevní tlak a srdeční problémy. A jako kdyby to nestačilo, srdeční selhání bez obvyklých symptomů může být „jedním z nejzávažnějších ohrožení v důsledku dlouhodobého užívání

léku,“ napsali dr. William H. Philpott a PhDr. Dwight K. Kalita v knize *Mozkové alergie* (Brain Allergies).⁷⁴

Novější antipsychotika: Každý 145. pacient, který se podílel na klinických testech čtyř atypických (nových) antipsychotik, zemřel, přesto se tato úmrtí nikdy v žádné vědecké literatuře nezmiňují.⁷⁵ Třicet šest pacientů, kteří se účastnili klinických testů, spáchalo sebevraždu.⁷⁶ Mezi další závažné vedlejší účinky patří slepota, krevní sraženiny způsobující smrt, srdeční arytmie (nepravidelnost), přehřátí organismu, oteklé prsy s výtokem, impotence a sexuální dysfunkce, krevní onemocnění, bolestivé kožní vyrážky, záchvaty, poškození plodu, extrémní vnitřní úzkost a neklid a smrt z důvodu selhání jater.

Kvůli nebezpečným vedlejším účinkům by nikdo neměl přestat užívat psychiatrické léky bez pomoci a rady kompetentního nepsychiatrického lékaře.

Ve filmu *Čistá duše* (A Beautiful Mind) o držiteli Nobelovy ceny Johnu Nashovi byl pozměněn hlavní důvod jeho zotavení se ze „schizofrenie“ – odmítnutí užívat nadále psychiatrické léky. Nash ve skutečnosti psychiatrické léky již 24 let neužíval a ze svého narušeného stavu se zotavil přirozenou cestou.

LSD NIČÍ TVOŘIVOST

Oscar Janiger

velikášství, toxickou zmatenost, depersonalizaci“ a všechny tyto projevy mohou dosáhnout „velké závažnosti“.⁷⁸

LSD navozovalo to samé „šílenství“, o kterém psychiatri tvrdili, že je schopno vyléčit. Život a kariéra Briana Wilsona

ze skupiny Beach Boys, Jimmyho Hendrixe a mnoha dalších byly zdevastovány pod tíhou těchto klamů a s nimi spojené depersonalizace.

Brian Wilson – The Beach Boys

Jedinečný kalifornský zvuk Briana Wilsona a skupiny Beach Boys v 60. letech dobyl Ameriku a celý svět hity jako je *California Girls*, *Good Vibrations* a *Surfin' USA*. V roce 1965, ve věku 23 let, si však Brian poprvé vzal koncentrované LSD. Droga změnila jeho život k horšímu. Jak sám napsal: „Můj domácí život byl nejbouřlivější. [Má žena] Marilyn naříkala, že LSD mě změnilo... Já jsem to tehdy neviděl, ale měla pravdu. Změna

byla postupná. Jako pomalá alergická reakce. Spal jsem déle. Měl jsem sklony k větším, stále nepředvídatelnějším výkyvům nálady. Jednu chvíli jsem brečel, a hned na to jsem se bezdůvodně a hystericky smál. Jedl jsem ohromné množství sladkostí. Odmítal jsem se účastnit společenského života.“ Wilson přestal s Beach Boys koncertovat a omezil svou spolupráci na psaní písní. V roce 1976 byl smluvně najat k léčení Wilsona klinický psycholog a známý „průkopník“ léčení drogové závislosti Eugene Landy. Jeho kontroverzní přístup vyžadoval „naprostou terapeutickou autoritu nad pacientem a pacientovým okolím“.⁷⁹ Předepsal Wilsonovi psychotropní léky, mimo jiné sedativa.

Taková kontrola byla pro ostatní členy The Beach Boys příliš, a proto Landyho propustili. Ale Wilsonova závislost na drogách nadále ruinovala jeho život. Landy byl znovu najat poté, co se Brian předávkoval kombinací alkoholu, kokainu a psychoaktivních pilulek. V lednu 1983 trval Landy na úplné kontrole

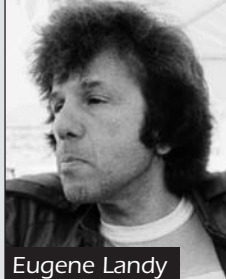
V 60. letech byli tvořiví umělci oklamáni a přivedeni k užívání LSD, přestože psychiatri užívali LSD již od konce 40. let k záměrnému vyvolání psychózy.

Po objevení LSD v roce 1943 byl psychiatri Werner Stoll jedním z prvních, kdo vyšetřoval a mapoval, jak by se tato droga dala použít pro psychologické ovládnutí. LSD se v 50. letech za nadšeného přijetí ostatními psychiatri stalo dokonalým nástrojem psychiatrie k propagaci konceptu zlepšování života s pomocí „rekreačních“ psychotropních drog. (Ve skutečnosti se nakonec ze všech psychiatrických léků jednou staly pouliční drogy.)

Psychiatri Oscar Janiger zlákal stovky spisovatelů, hudebníků, herců a filmařů k užívání LSD s příslibem „pronikavých estetických vjemů“, které je přivedou k „většímu porozumění umění“ a pokročilé tvořivosti. A tito jedinci byli schopni do značné míry ovlivnit hodnoty a trendy ve společnosti. V důsledku toho se LSD stalo mezi umělci a podle jejich vzoru i mezi širokou veřejností oblíbeným. V neklidných 60. letech se LSD stalo symbolem myšlení a života nového věku.⁷⁷

Tisk, především časopis *LIFE*, jehož vydavatel Henry Luce bral LSD, vydával články propagující LSD. Lékařské studie však záhy ukázaly, že droga může navozovat „psychotický psychedelický zážitek charakterizovaný intenzivním až panickým strachem, paranoidními bludy podezřívavosti nebo

Psychiatri Oscar Janiger zlákal stovky spisovatelů, hudebníků, herců a filmařů k užívání LSD s přísliby „pronikavých estetických vjemů“, které je přivedou k „většímu porozumění umění“. V neklidných 60. letech se LSD stalo symbolem myšlení a života nového věku. LSD však navozovalo to samé „šílenství“, o kterém psychiatri tvrdili, že je schopno vyléčit.

Eugene Landy

Beach Boys

Brian Wilson

nad všemi aspekty Brianova života – a to za honorář téměř půl milionu dolarů. O dva roky později, kdy Landy požadoval ještě více peněz, mu dal zoufalý Carl Wilson 25 % všech Brianových honorářů, aby pokryl náklady na pokračování programu. Časem si Wilson uvědomil, že byl „...zatraceným vězněm... Nemám žádnou naději na únik.“ Jeho dlouholetý přítel Gary Usher nahlásil Landyho počínání americkému ministru spravedlnosti. V únoru 1988 obvinil Kalifornský výbor pro lékařskou kvalitu Landyho z porušení etického kodexu a kodexu praxe. Landy se na dva roky dobrovolně vzdal své licence k provozování praxe. Když v roce 1992 požádal o obnovení její platnosti, byl výbor proti.⁸⁰

Na rozdíl od většiny příběhů psychiatrického a psychologického týrání umělecký génius a duch, kterým Brian Wilson bezesporu je, vše s pomocí milující rodiny a přátel překonal a vrátil se ke skládání a nahrávání.

Del Shannon: 1934 – 1990

„Jeho hlas zní jako siréna,“ řekl Mike Campbell (sólový kytarista skupiny Toma Pettyho). „Takhle zní jenom jediný hlas, a ten patří Delu Shannonovi.“

Tento hlas je nyní umlčen. Del Shannon – vlastním jménem Charles Westover – byl americkou

rockovou legendou 60. let s hity, mezi které patřily *Runaway*, *Keep Searching (We'll Follow The Sun)*, *Little Town Flirt* a *Do You Want to Dance?* Shannon se naučil sám hrát ve svých třinácti letech na kytaru tak, že poslouchal v rádiu zpěváky country. Když mu bylo 27 let, napsal novátorskou píseň *Runaway*. 21. ledna 1961 ji nahrál a 1. dubna se tato píseň stala americkým hitem číslo jedna. Stala se také hitem číslo jedna v dalších 21 zemích a více než 200 umělců, včetně Elvise Presleyho a Bonnie Raittové, nahrálo její cover verzi.⁸¹

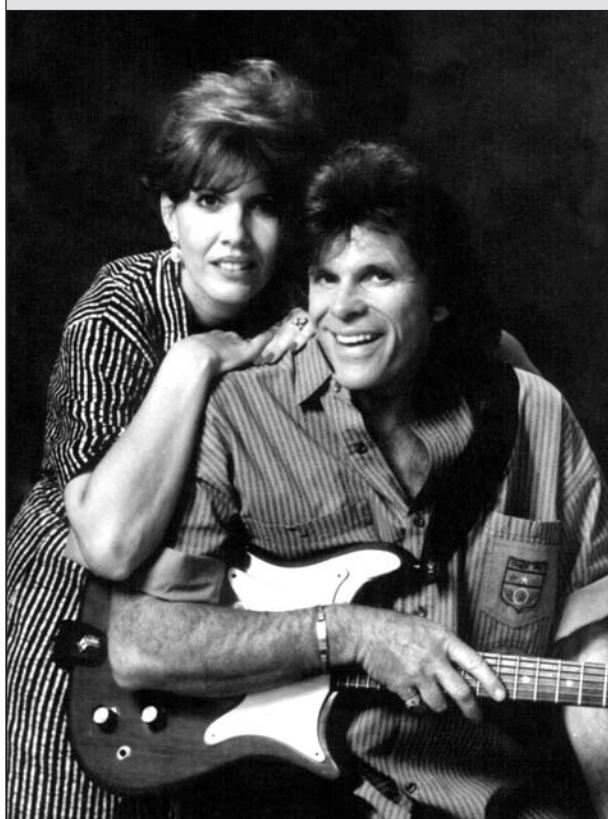
Po svém počátečním úspěchu se hudební vkus změnil a Shannonova kariéra v Americe ochabla, ačkoli si jako umělec a účinkující pořád užíval úspěchu v Anglii. V roce 1990 byl na dobré cestě ke svému comebacku. Na rozdíl od mnoha dalších interpretů si Shannon sestavoval celý harmonogram svých vystoupení sám, což byl stresující úkol, když uvážíme, že plánoval své turné po Evropě. Aby tento stres zvládl, dostal doporučení k psychiatrovi, který mu předepsal antidepresivum známé vyvoláváním sebevražedných sklónů.

8. února 1990 se Charles Westover střelil puškou do hlavy. S ním zemřely také naděje, sny a umělecká zručnost Dela Shannona.

„Můj manžel byl dobře informovaným a fyzicky zdravým mužem a otcem, který zemřel násilnou smrtí poté, co užíval Prozac pouhých 15 dnů.“⁸²

– Leanne Westoverová,
žena Dela Shannona

Život Briana Wilsona ze skupiny Beach Boys nejdříve zničilo LSD. Pak byl v rukou klinického psychologa Eugena Landyho vystaven silným a návykovým psychotropním lékům. Landy léky používal k manipulování Wilsonova života tak dlouho, než to Wilsonovi přátelé a rodina oznámili úřadům.

KURT COBAIN

1967–1994

Lidé na celém světě byli v roce 1994 omráčeni zprávou o náhlé a šokující sebevraždě Kurta Cobaina. Ačkoli byl obecně oslavován jako „John Lennon své generace“, bylo Cobainovo jméno také synonymem rozčarování a neštěstí – mluvil, psal texty a zpíval písně o sebevraždě. Byl „básníkem bolesti“. Přesto zněla světem jediná otázka: Proč?

Cobain byl také dlouholetou obětí psychiatrického stylu „pomoci“, kde jsou řešení stejně tak beznadějná jako situace, které se jim stále nedaří vyřešit. Pravdou je, že už ve svých předškolních letech ho ti, kteří mu diagnostikovali „hyperaktivitu“, sevřeli do chemické svěrací kazajky. Cobain, který byl aktivním, talentovaným a tvořivým dítětem, které rádo malovalo a zpívalo písničky Beatles, byl také jedním ze vzrůstajících vln dětí, které byly od 60. a 70. let vystaveny návykovým lékům pozměňujícím myšlení a chování pod maskou

„výchovné pomoci“. Cobain byl ritalinovým dítětem.

Ale co to znamená? Co je to hyperaktivita? A co přesně je Ritalin?

Přední pediatrický neurolog dr. Fred Baugh-

man jr. řekl, že hyperaktivita je „iluze, lest a podvod“. ⁸³ Bez sebevraždě vědeckého důkazu psychiatrii tvrdí, že symptomy této „poruchy“ zahrnují: často neklidně vrtí rukama nebo nohama nebo se kroutí na židli; často opouští své místo ve třídě; má potíže si hrát potichu; je často „v jednom kole“ a často nadměrně mluví. ⁸⁴

Ritalin je droga podobná amfetaminu, která u dětí údajně účinkuje jako sedativum. Patří mezi drogy ve stejné klasifikační skupině s potenciálem zneužití jako opium, kokain a morfi-um. ⁸⁵ Je vysoce návykový a jeho vysazení může vést k sebevraždě. ⁸⁶ Vedlejší účinky zahrnují: ztrátu chuti k jídlu, ztrátu váhy, nespavost, bušení srdce, otupělost, bolest kloubů, žaludeční nevolnost,

V době, kdy se stal slavným, byl již Cobain dlouholetou obětí psychiatrického stylu „pomoci“. Jako mladému mu předepsali Ritalin na „hyperaktivitu“. Lék je silnější než kokain a lékařské studie dokládají, že může učinit uživatele náchylným k pozdějšímu užívání kokainu.

bolest na prsou, halucinace a může vyvolat bizarní a neobvyklé chování.⁸⁷ Je také silnější než kokain a lékařské studie ukazují, že může učinit dítě náchylným k pozdějšímu užívání kokainu.

V Cobainově případě droga způsobovala, že zůstával vzhůru. Následně mu byla předepsána sedativa, která měla tento účinek zvládnout.⁸⁸ Navzdory tvrzením psychiatrů, že stimulancia mohou dítěti pomoci studovat, Cobain zůstával špatným studentem a nedokončil ani střední školu.

Po letech užívání předepsaných návykových léků následoval snadný přechod k pouličním drogám. Cobainův boj se závislostí na heroinu se stal v průběhu let široce známým, jelikož opakovaně selhával při pokusech svou závislost zvládnout.

Výsledkem všech těchto věcí byly neléčené chronické tělesné potíže, které ovlivnily celý jeho život – včetně pokřivení páteře, kterému přitížila váha kytary, kterou nosil na krku, a „pálící“ žaludek „na zvracení“, který ho často přiváděl k myšlenkám na sebevraždu.⁸⁹ Bolest břicha je vedlejším účinkem Ritalinu. Cobain užíval heroin, protože „hasil oheň v jeho vnitřnostech.“

Cobainův problém s drogami se stal kritickým. Jeho manželka Courtney Love a několik jeho přátel mu v zoufalství zařídilo pobyt v psychiatrickém odvykacím centru. 36 hodin po svém přijetí Cobain z programu utekl a v malé místnosti nad svou garáží v rezidenční čtvrti Seattlu ukončil svůj život jedinou střelnou ranou do hlavy. V jeho krvi byl nalezen heroin a návykové psychiatrické sedativum Valium.

Ve svém krátkém dopise na rozloučenou se zmínil o dvou věcech, které ho přivedly k jeho osudovému rozhodnutí – bolest v žaludku, která ho po léta pronásledovala, a jeho trápení s hudbou, o kterém napsal: „Nemám už tu vášeň.“⁹⁰ Hudba byla pryč a s ní byl chemicky udolaný Kurt Cobain připraven o hlavní důvod své existence.

DŮLEŽITÁ FAKTA

1

Umělec je nadřazen materialistickým a autoritativním „vě-dám“ psychiatrů, které mohou otupit kreativní mysl tím, že ji předefinují na „šílenství“.

2

Osoba, která vyslovuje obšírné a povšechné obecnosti o ně-kom jiném, je obvykle tím, kdo se bojí, že zahyne, pokud ostatní budou silní, bystří a úspěšní.

3

Psychiatři se rozhodli, že bu-dou ignorovat to, co lékařští odborníci již léta říkají. Podle jedné kanadské studie na-příklad „neexistuje jediný psy-chiatrický symptom, který by nebyl čas od času způsoben nebo zhoršen různými tělesný-mi onemocněními“.

4

Lidem v zoufalých situacích musí být poskytnuta řádná a účinná péče. Kvalitní lékařská péče, dostatečná výživa a zdravé, bezpečné prostředí udělá s rozrušenou osobou zázraky.

Veškerá činnost psychiatrie se svými léky a šoky znehodnocuje lidi. Skuteční umělci, jako například jedinečná Judy Garlandová, inspirují krásu v nás všech. Psychiatrie a psychologie ji popírají.

KAPITOLA ŠEST

Svět potřebuje umělce

Svět potřebuje své umělce. Smrti Judy Garlandové a Marilyn Monroeové se dalo předejít. Sebevraždám Michaela Hutchence, Kurta Cobaina a Dela Shannona se dalo zabránit. Podobné tragédie však nadále pokračují díky neznalosti metod, prostředků a motivací psychiatrie a psychologie.

Jelikož je umělec veřejnosti tolik na očích, bude k sobě přitahovat i negativní zájem. Do umělcova života pravděpodobně vstoupí určití lidé a různými způsoby dokáží odsávat jeho energii a uměleckou tvořivost – v parazitickém vztahu. Je to i „přítel“ nebo kritik, který skrytě vnímá umělce a jeho práci jako něco, co musí být zneváženo; „přítel“, který radí: „Pracuješ příliš tvrdě, proč si trochu neodpočineš?“, režisér, který okomentuje váš nejlepší záběr na place slovy: „Teď to uděláme znovu a tentokrát zkus hrát!“

Když se umělci ocitnou v takové situaci, měli by si dávat pozor na „pomoc“, která jim může být nabídnuta. Při porovnání životů mnoha umělců, kteří tragicky zemřeli, existují podobnosti – jejich strach z neúspěchu, jejich naivita tváří v tvář manipulované kariéře, stres z konkurence, fyzické potíže a další. Společným znakem všech těchto příběhů je, že pomoc, kterou umělci přijali, je zradila. Tou falešnou „pomocí“ byla psychiatrie a psychologie.

Ačkoli se psychiatrie maskuje do pseudovědecké hantýrky, není vědou, ale podvodem.

Ať jsou jejich tvrzení jakákoli, psychiatři vytvářejí neštěstí mnoha způsoby.

Pro ty, kdo se ptají: „Jaká existuje alternativa?“, máme *tuto* odpověď: lidem v zoufalých situacích musí být poskytnuta řádná nepsychiatrická péče. Kvalitní lékařská péče, dostatečná výživa, zdravé, bezpečné prostředí a činnosti, které podporují sebejistotu, udělají pro rozrušeného člověka daleko více než opakované drogování, šoky a další psychiatrická zneužití.

Vědci uvádějí: „Nejběžnějšími fyzicky způsobenými psychiatrickými symptomy jsou apatie, úzkost, zrakové halucinace, změny nálad a osobnosti, demence, deprese, sebeklamná myšlenky, poruchy spánku (časté nebo časně ranní pro-

Umělec může mít silný a značně prospěšný vliv na společnost. Společnost se na oplátku musí o své umělce postarat.

bouzení), chabá koncentrace, pozměněné způsoby mluvy, tachykardie (rychlé bušení srdce), nokturie (nadměrné noční močení), třes a zmatenost.“⁹¹

Dále: „Neexistuje jediný psychiatrický symptom, který by nebyl čas od času způsoben nebo zhoršen různými fyzickými nemocemi.“⁹²

Odpocinek a jídlo v bezpečném prostředí mohou velmi pomoci.

Tyto nevtrlivé způsoby poskytují duševně postiženému člověku skutečnou humánní šanci na překonání svých obtíží.

Umělec může mít silný a značně prospěšný vliv na společnost. Společnost se na oplátku musí o své umělce postarat.

DOPORUČENÍ

Doporučení

- 1 Pokud jste vy nebo někdo, koho znáte, byli zneužiti nebo poškozeni psychiatrickým léčením, oznamte to své nejbližší pobočce CCHR nebo nám pošlete e-mail (viz naše webové stránky).
- 2 Většina lidí se nesprávně spoléhá na „odbornost“ psychiatrie a psychologie při určování diagnózy a zvládání emocionálně narušených jedinců. Co je nejdůležitější, lidem v zoufalých situacích musí být poskytnuta řádná a účinná lékařská péče, nikoli psychiatrické léky a šoková „terapie“. Kvalitní lékařská péče; dostatečná výživa; zdravé a bezpečné prostředí; činnosti, které podporují sebejistotu a efektivní vzdělání udělají s rozrušeným člověkem zázraky.
- 3 Pokud budete proti své vůli umístěni do psychiatrického zařízení včetně psychiatrických detoxifikačních center, okamžitě zavolejte svému právníkovi. NEDÁVEJTE souhlas k léčbě. Nic nepodepisujte bez přítomnosti právníka.
- 4 Žádný člověk by neměl být nikdy nucen podstoupit elektrošokovou léčbu, psychochirurgii, nucenou psychiatrickou léčbu nebo nucené podávání psychotropních léků. Parlament by měl postavit taková zneužívání mimo zákon.
- 5 Pokud jsou psychiatři zobrazováni ve filmech, televizi a podobně, jejich obraz by měl jasně odrážet nedostatek vědy v pozadí jejich teorií a „diagnóz“ a poškozování, které je vrozené jejich léčení a praktikám.

Mezinárodní občanská komise za lidská práva

O občanská komise za lidská práva (CCHR) byla založena v roce 1969 Scientologickou církví za účelem vyšetřování a odhalování porušování lidských práv psychiatry a za účelem očistění oblasti duševního léčení. Dnes má více než 130 poboček v 31 zemích. Její výbor se skládá z poradců, kteří se nazývají zmocněnci, mezi něž patří lékaři, právníci, pedagogové, umělci, podnikatelé a obhájci občanských a lidských práv.

I když CCHR neposkytuje lékařské ani právní poradenství, úzce spolupracuje s lékaři a podporuje uplatňování medicíny. Klíčovou věcí, na kterou se zaměřuje, je psychiatrické podvodné používání subjektivních „diagnóz“ postrádajících náležité vědecké nebo lékařské opodstatnění. Psychiatrie na základě těchto lživých diagnóz obhájce a předepisuje život poškozující léčebné postupy, mezi nimi používání psychotropních léků, které zakrývají skryté potíže pacienta a brání mu v jeho uzdravení.

Její práce je v souladu s Všeobecnou deklarací

lidských práv OSN, zejména následujícími ustanoveními, která psychiatři denně porušují:

Článek 3: „Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.“

Článek 5: „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.“

Článek 7: „Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou zákonnou ochranu bez jakéhokoli rozdílu.“

Skrze lživé diagnózy psychiatrů, stigmatizující označení, zákony umožňující snadné omezení či zbavení osobní svobody, brutální odosobňující „léčbu“ jsou poškozovány tisíce lidí a jsou jim odírána jejich nezcizitelná lidská práva.

CCHR se zasloužila o stovky reforem tím, že vypovídala při legislativních jednáních a prováděla veřejná slyšení o psychiatrickém zneužívání, jakož i spoluprací s médii, s orgány činnými v trestním řízení a veřejnými činiteli po celém světě.

POSLÁNÍ CCHR

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Občanská komise za lidská práva vyšetřuje a odhaluje psychiatrická porušování lidských práv. Bok po boku spolupracuje s podobně smýšlejícími skupinami a jednotlivci, kteří sdílí společný cíl: očištění oblasti duševního zdraví. A bude v tom pokračovat, dokud nebudou zastaveny všechny zneužívající a donucovací praktiky psychiatrie a všem lidem nebudou navrácena jejich lidská práva a důstojnost.

Dr. Julian Whitaker

ředitel Whitaker Wellness institutu, autor publikace *Zdraví a léčení (Health & Healing)*

„CCHR je jedinou neziskovou organizací, která se zaměřuje na zneužívání páchaná psychiatrie a psychiatrickou profesí. Důvodem, proč je to tak důležité, je, že lidé si neuvědomují, jak nevědecká psychiatrická profese je. Stejně tak si nikdo neuvědomuje, jak nebezpečným se toto označování a drogování lidí stalo. Proto jsou úsilí CCHR a úspěchy, kterých dosáhla, pro tuto civilizaci obrovským přínosem.“

Dr. Lois Achimovich
psychiatr, Austrálie

„Pro ty, kteří zůstávají nedotčeni psychiatrickým systémem, je těžké pochopit zoufalství mnoha lidí, když jsou uvězněni a léčeni proti své vůli, bez malé nebo žádné možnosti dovolání se nebo šance na právní intervenci.“

Skrze vzdělávání, obhajobu a společenskou angažovanost učinila CCHR skutečný

příspěvek směrem k dobrovolnému a humánnímu chování vůči lidem, kteří byli psychiatricky narušení. Při všech svých jednáních s CCHR, která začala v polovině 80. let, jsem měl možnost zjistit, že její pracovníci jsou ve vztahu k informacím, které poskytují ohledně zákonných práv [pacientů], profesionální a soustředění.“

David Heatherington

šéfredaktor sítě londýnských
Nezávislých novin, Velká Británie

„...Probíhající kampaň CCHR je... prostě a jednoduše... skvělým příběhem! Kolik dalších regionálních novin tiskne na titulních stránkách příběhy o chybách psychiatrů nebo píše o hlavních rysech psychiatrického zneužití, podvodu a zločinu? Nezávislé noviny se s potěšením zapojují do této impozantní a důležité kampaně a budou, a to jsem si jist, publikovat v budoucnu mnohem více příběhů inspirovaných úsilím CCHR. Pokračujte v dobré práci.“

Další informace u:

CCHR International (Mezinárodní občanská komise za lidská práva)

6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, California 90028, USA

Telefon: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Nebo kontaktujte nejbližší pobočku CCHR.

Kanceláře CCHR

CCHR Česká republika

Občanská komise za lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Česká republika
Tel./Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Australia

Citizens Commission on Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Austria

Citizens Commission on Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium

Citizens Commission on Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2, Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Canada

Citizens Commission on Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail: officemanager@on.aibn.com

CCHR Denmark

Citizens Commission on Human Rights Denmark
(Medborgernes Men-neskerettighedskommission—MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finland

Citizens Commission on Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR France

Citizens Commission on Human Rights France
(Commission des Citoyens pour les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Germany

Citizens Commission on Human Rights Germany—National Office
(Kommission für Verstöße der Psychiatrie gegen Menschenrechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Greece

Citizens Commission on Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Holland

Citizens Commission on Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Hungary

Citizens Commission on Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Phone: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Israel

Citizens Commission on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Italy

Citizens Commission on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japan

Citizens Commission on Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Lausanne, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexico

Citizens Commission on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail: protegalasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexico

Citizens Commission on Human Rights Monterrey, Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepal

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR New Zealand

Citizens Commission on Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@extra.co.nz

CCHR Norway

Citizens Commission on Human Rights Norway
(Medborgernes menneskerettighets-kommisjon, MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Russia

Citizens Commission on Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR South Africa

Citizens Commission on Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spain

Citizens Commission on Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Sweden

Citizens Commission on Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Taiwan

Citizens Commission on Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Ticino, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR United Kingdom

Citizens Commission on Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchruk.org

CCHR Zurich, Switzerland

Citizens Commission on Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

1. Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch* (New York: William Morrow and Company, Inc., 1993), p. 23.
2. John P. Conger, *Jung and Reich: The Body as Shadow* (Berkeley: North Atlantic Books, 1988), p. 40.
3. Peter Gay, *Freud: A Life for Our Time* (New York: W. W. Norton and Co., 1988), pp. 167–68.
4. Krin Gabbard and Glen O. Gabbard, *Psychiatry and the Cinema* (Chicago: University of Chicago Press, 1987), p. xii.
5. *Ibid.*, pp. 47, 53, 55–56.
6. Bud Schulberg, *Moving Pictures: Memories of a Hollywood Prince* (New York: Stein and Day, 1981), p. 155.
7. Hugo Münsterberg, *The Photoplay: A Psychological Study* (New York: D. Appleton and Company, 1916).
8. "Hugo Münsterberg," compiled by Kyle Harrington, Internet document: <http://www.musingum.edu/~psychology/psycweb/history/munsterb.htm> (accessed Sep. 1, 1997).
9. *Op. Cit.*, Münsterberg, *The Photoplay, A Psychological Study*, p. 28.
10. *Ibid.*, pp. 221–222.
11. *Op. Cit.*, Krin Gabbard, p. xviii.
12. *Op. Cit.*, Stephen Farber, pp. 249–50.
13. *Ibid.*, p. 30.
14. *Ibid.*, p. 117.
15. *Ibid.*, p. 124, 126.
16. Toby Burwell, et al, *Psychiatrists: The Men Behind Hitler* (Freedom Publishing, Los Angeles, 1995).
17. *Ibid.*
18. "Selling Murder, The Killing Films of the Third Reich," Discovery Channel, USA, 1995.
19. *Ibid.*
20. Donald Spoto, *Marilyn Monroe: The Biography* (New York: Harpers Collins Publishers, 1993), pp.305, 315, 427, 428, 456, 566–569, 573–586, 677–82; Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch*, p. 104.
21. Margaret A. Hagen, Ph.D., *Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice* (New York: Harper Collins Publishers, Inc., 1997), p. 19.
22. Richard E Vatz, Lee S. Weinberg, and Thomas S. Szasz, "Why Does Television Grovel At the Altar of Psychiatry?," *The Washington Post*, Sep. 15, 1985, pp. D1–2.
23. Paula J. Caplan, Ph.D., *They Say You're Crazy* (New York: Addison-Wesley Publishing Company, 1995), p. 90.
24. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fourth Edition: DSM-IV* (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1994), pp. 50–53, 65, 93–94, 213, 244–45, 591.
25. *Ibid.*, p. 213.
26. *Op. Cit.*, Margaret A. Hagen, Ph.D., p. 139.
27. *Physicians' Desk Reference to Pharmaceutical Specialties and Biologicals* (Oradell, N.J.: Medical Economics, Inc., 1964), 19th ed., p. 710.
28. Anne Edwards, *Vivien Leigh* (New York: Simon and Schuster, 1977), p. 198; Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch*, pp., 122, 123, 149, 156, 187, 188, 191, 192, 197.
29. Laurence Olivier, *Laurence Olivier An Autobiography* (New York: Simon and Schuster, 1982), pp. 194–95.
30. Gerold Frank, *Judy* (New York: Harper & Row Publishers, 1975), pp. 623–24.
31. "Psychiatry Kills Celebrities," *The L.A. Voice*, Apr. 12, 1974; "Shock Therapy," *Washington Post*, Sep. 24, 1995.
32. Leonard Roy Frank, *The History of Shock Treatment* (San Francisco: Leonard Roy Frank, 1978), p. 70.
33. "Shock Therapy," *Washington Post*, Sep. 24, 1995.
34. Jeremy Laurance, "Britain's shock discovery," *The Times* (London), Feb. 16, 1991.
35. Dennis Cauchon, "Patients Often Aren't Informed of Full Danger," *USA Today*, Dec 6, 1995.
36. Peter Sterling, Ph.D., Associate Professor of Neurobiology, Department of Anatomy, School of Medicine, University of Pennsylvania, "Brain Damage and Memory Loss From ECT," testimony prepared for the Standing Committee on Mental Health of the Assembly of the State of New York, Oct. 5, 1978, pp. 1–30.
37. Walter Freeman and James W. Watts, B.S., *Psychosurgery* (Charles C. Thomas, 1942), p. xvi.
38. David Ikin, "Waking up to a nightmare," *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.
39. "Lunch must go on, with Toni Lamond," *Sydney Morning Herald*, Sep., 1990.
40. Peter Wilmoth, "Hard Road, The Stevie Wright Story," *Sunday Mail*, Apr. 26, 1992; Sue Quinn, "Little Stevie searches for lost Mr. Wright," *Daily Telegraph*, Jan. 18, 1986; David Ikin, "Waking up to a nightmare," *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.
41. William Arnold, *Shadowland* (New York: McGraw-Hill Books, 1978), p. 160.
42. Billie Holiday with William Dufty, *Lady Sings the Blues* (New York: Lancer Books, 1956), pp. 60–61; "Featured Jazz Legend: Billie Holiday," Internet document <http://www.gibbs-smith.com/~books/billie.html>.
43. Scotty Wright, "Jazz Education," Internet document http://www.dnai.com/~lmcohen/jn_495je.html.
44. Burton W. Peretti, *Jazz in American Culture* (Chicago: Ivan R. Dee, Inc., 1997), p. 105.
45. *Op. Cit.*, "Featured Jazz Legend: Billie Holiday."
46. *Op. Cit.*, Burton W. Peretti, p. 105.
47. Ross Russell, *Bird Lives!: The High Life and Hard Times of Charlie (Yardbird) Parker* (New York: Da Capo Press, 1973), 1996 edition, pp. 221–231; "Charlie Parker—Jazz Saxophonist Extraordinaire," Internet document <http://empire.res.wabash.edu/bird/index.htm>
48. Jay Cocks, "The King of the Hill," *Time*, Oct. 31, 1994.
49. Ira Gitler, *Jazz Masters of the Forties* (New York: The Macmillan Co., 1966), pp. 122–125, 129.
50. Aldous Huxley, *Brave New World* (London: Granada Publishing, 1932), p. 14.
51. Donald Spoto, *A Passion for Life: The Biography of Elizabeth Taylor* (New York: Harper Collins, 1995), p. 147.
52. *Ibid.*
53. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, "Autopsy Finds Don Simpson Died of Overdose," *Los Angeles Times*, Mar. 27, 1996; Cynthia McFadden, Sam Donaldson, "The Death of Film Producer Don Simpson," *ABC PRIMETIME LIVE*, Mar. 26, 1997.
54. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, "Hotel Detox: For Affluent Addicts....," *Los Angeles Times*, Sep. 27, 1998.
55. "Eric Douglas' Death Ruled OD," *E! Online*, Aug. 11, 2004
56. Bettjane Levine and Paul Lieberman, "Identified in his Addiction," *Los Angeles Times*, July 17, 2004.
57. Wayne O. Evans and Nathan S. Kline, *Psychotropic Drugs in the Year 2000: Use By Normal Humans* (Springfield, Illinois: Charles C. Thomas Publisher, 1971), p. xx.
58. *Op. Cit.*, Donald Spoto, *A Passion for Life*, pp. 147–48.
59. Chris Willman, "Long Distance Winner Stevie Nicks, the ephemeral rock goddess who was here long before Courtney, Fiona and Sheryl, talks about her recent career revival and looks back on her rock-and-roll life," *Entertainment Weekly*, May 1, 1998.
60. Kevin Ransom, "Stevie's return having conquered addiction and ennui, Nicks sheds her troubles for 'Shangri-La'," *The Detroit News*, July 6, 2001.
61. *Op. Cit.*, Chris Willman.
62. Thomas S. Szasz, M.D., *Ceremonial Chemistry: A Ritual Persecution of Drugs, Addicts and Pushers*, Revised edition (Learning Publications, Inc., Florida, 1985), pp. 13–14.
63. "Phil Hartman," Biographical Information, www.tvtome.com, (accessed Sep. 25, 2004); Marcus Errico, "Drugs, Booze in Hartman Murder," *E! Online*, June 8, 1998; Rob Waters, "My antidepressant made me do it!," *Salon.com*, July 19, 1999; Bruce Fretts, "Tears for A Clown....," *Entertainment Weekly*, May 31, 2002.
64. "FDA Mulls Antidepressant Warnings," *Daily Press*, Mar. 21, 2004.
65. "Worsening Depression and Suicidality in Patients Being Treated with Antidepressant Medications," *FDA Public Health Advisory*, Mar. 22, 2004.
66. "FDA Mulls Antidepressant Warnings," *Daily Press*, Mar. 21, 2004.
67. Kelly O'Meara, "Guns and Doses," *Insight*, June 28, 1999.
68. *Ibid.*
69. "Littleton Gunman Tests Positive for Mania-Inducing Drug," ABC's Colorado Affiliate, *KCNC News 4*, citing, Bipolar Disorder [Manic Depression] Explained: <http://mentalhelp.net/articles/grohol/bipolar.htm>; Peter R. Breggin, M.D. "Eric Harris was taking Luvox (a Prozac-like drug) at the time of the Littleton murders"; <http://www.breggin.com/luvox.html>; *Physician's Desk Reference*, 1998, Luvox, "Precautions" p. 2892.
70. INXS, The George Negus Interview, Dec. 15, 1997; "INXS members say drugs lead to death," *USA Today*, Dec. 10, 1998; "Coroner: Hutchence's Death a Suicide," Music on Yahoo!, Feb. 7, 1998.
71. "The Elliott Smith Mystery," *LA Weekly*, Jan. 2–8, 2004; "Elliott Smith, Academy Award-nominated songwriter, dies at 34," *AP News*, 21 Oct. 2003; "Elliott Smith coroner's report posted online," *Pitchfork Daily Music News*, Jan. 12, 2004.
72. Alex Williams, "Vanishing Act," *New York metro.com*, 2004.
73. "Spaulding Gray found dead in NYC," *East Bay Newspapers, Online Edition*, Mar. 9, 2004.
74. William H. Philpott, M.D. and Dwight K. Kalta, Ph.D., *Brain Allergies* (Keats Publishing, Inc., Connecticut, 1987), p. 5.
75. Robert Whitaker, *Mad in America: Bad Science, Bad Medicine, and the Enduring Mistreatment of the Mentally Ill* (Perseus Publishing, New York, 2002), p. 269.
76. *Ibid.*, Whitaker, p. 273.
77. Martin A. Lee and Bruce Shlain, *Acid Dreams: The CIA, LSD and the Sixties Rebellion* (New York: Grove Press, Inc., 1985), p. xvi.
78. *Op. Cit.* Wayne O. Evans and Nathan S. Kline p. 89.
79. Brian Wilson with Todd Gold, *Wouldn't It Be Nice, My Own Story* (New York: Harper Collins Publishers, 1991), pp. 9, 116–17, 122, 209–10.
80. Timothy White, *The Nearest Faraway Place* (New York: Henry Holt and Company, 1994), p. 349.
81. Michael Tennesen, "Did Charles Westover Kill Del Shannon?" *Los Angeles Magazine*, Sep. 1990, pp. 133–40.
82. Statement by LeAnne Westover, widow of Del Shannon for the Protest Against Prozac Child Abuse, Los Angeles, May 10, 1994.
83. Fred A. Baughman Jr., M.D., "Immunize Your Child Against Attention-Deficit Disorder," press release, Feb. 7, 1996.
84. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders-IV*, p. 84.
85. Earl Mindell, *Earl Mindell's Pill Bible* (New York: Bantam Books, 1984), pp. 4–5.
86. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, Third Edition-Revised, (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1987), pp. 136, 175.
87. *The PDR Family Guide to Prescription Drugs* (Montvale, N.J.: Medical Economics Data, 1993), p. 547; Richard Scarnati, D.O., "An Outline of Hazardous Side Effects of Ritalin (Methylphenidate)," *The International Journal of the Addictions* 21, No. 7 (1986): 838, 839.
88. Steve Dougherty, "No Way Out," *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.
89. Hester Riches, "Blue Notes: The tragic suicide of Nirvana's Kurt Cobain opens the door on an emerging theme in popular culture—depression," *The Vancouver Sun*, Apr. 16, 1994; Steve Dougherty, "No Way Out," *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.
90. Steve Dougherty, *Op. Cit.*, pp. 40–41.
91. Richard C.W. Hall, M.D. and Michael K. Popkin, M.D., "Psychological Symptoms of Physical Origin," *Female Patient* 2, No. 10, Oct. 1997, pp. 43–47.
92. Erwin K. Koranyi, M.D., "Morbidity and Rate of Undiagnosed Physical Illnesses in a Psychiatric Clinic Population," *Archives of General Psychiatry* 36, Apr. 1979, p. 414.